ПОД ПЛАВИМ КРОВОМ

Школски часопис ученика ОШ „Павле Савић“

бр. 4, јун 2017.

ОШ '' Павле Савић'', Миријево – Београд

Косте Нађа 25, Миријево

www.ospavlesavic.wordpress.com

plavikrov@mts.rs

тел. 011/ 34 30 358

Садржај

УВОДНА РЕЧ 4

САЗНАЈМО ВИШЕ..... 5

ПРОШИРИМО СВОЈЕ ЗНАЊЕ 9

... из историје 9

... из географије 10

... из физике 11

... из историје ваздушног саобраћаја 12

НАЈУСПЕШНИЈИ ТАКМИЧАРИ 16

СПОРТСКА РУБРИКА 18

КУТАК ЗА НАЈМЛАЂЕ 27

СЛИКЕ – БОЈЕ –ОБЛИЦИ 34

КОРИСНИ САВЕТИ 36

НЕГУЈМО ЛЕПУ РЕЧ 39

ШАРЕНЕ СТРАНЕ 44

УСПЕСИ НАШЕ ШКОЛЕ 47

Уводна реч

Драги ученици, поштовани читаоци,

Пред вама се налази четврти број школског листа ''Под плавим кровом'', једне врсте магазина, који је осмишљен са циљем да вас поучи и забави, али обухвати и већи део актуелних дешавања у самој школи. Захваљујући труду и неуморном раду деце – чланова Новинарске секције, приредили смо вам низ занимљивих садржаја из области које су блиске садржајима школског програма и интересовањима деце узраста основаца. Такође, потрудили смо се да обухватимо и већи део актуелних школских дешавања, водећи се притом интересовањем ученика, али и самим концептом овог листа - који поред информаторске сврхе има задатак и циљ да прошири ваше знање и прикаже вам нешто од садржаја који су деци ваше доби занимљиви, а који школским уџбеницима нису обухваћени на начин како и колико нас то понекад интересује и који се не налазе увек на једном месту. Ово је уједно и сврха постојања овог листа на начин како је осмишљен пре две године, првенствено од самих ученика – чланова секције, када је Новинарска секција наставила да постоји у другачијем саставу и када је наш школски лист попримио облике школског магазина.

Већи број занимљивих текстова из разних области, као и поједине интервјуе, нисмо могли да унесемо у садржај самог листа, али ћемо се потрудити да им нађемо места у неком од наредних бројева. Оно што посебно радује, јесте велико интересовање ученика за саму израду часописа, њихова бројност, жеља да се нешто више напише и каже о разним занимљивостима из света науке, спорта и уметности, али и да се у самим разговорима са децом, кроз форму интервјуа, о њима самима и активностима којима се баве изузетно предано и озбиљно, каже нешто више. Ово је уједно био и начин да кроз обична дечија питања и кратке разговоре, какве деца свакодневно воде међусобно, откријемо делиће њихових изузетних личности. Реч је о будућим младим и успешним људима, којима ћемо, свакако, у времену које долази, моћи да се поносимо.

У име ученика - чланова Новинарске секције наше школе - захваљујем се свим ученицима, наставнацима, учитељима, као и члановима Педагошко – психолошке службе, који су својим трудом и залагањем овај број нашег школског магазина учинили разноврснијим, квалитетнијим и богатијим за нове и занимљиве садржаје. Јунским бројем школског листа ''Под плавим кровом'', дане летњег распуста желимо да вам учинимо још испуњенијим, срећнијим и безбрижнијим.

Милан Новаковић, професор српског језика и књижевности

Сазнајмо више

О медведима

Медведи су крупни сисари из реда звери. Живе у различитим стаништима. Од станишта зависи начин исхране, мада су већина медведа сваштоједи. Највећи број врста медведа храни се корењем, бобицама и рибом. Људи су, посматрајући пећинске медведе, могли закључити које су биљке хранљиве. Име медвед потиче из старословенског језика, а значило би „онај који зна где је мед“. Својим деловањем човек непрестано доприноси смањењу популације медведа уништавањем њихових станишта. Упркос закону о заштити медведа, људи и даље лове медведе због хране, заштите имања и стоке, спортског лова и традиционалне медицине.

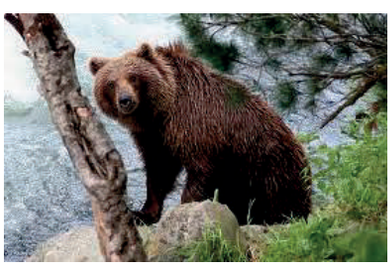

Предак свих данашњих медведа је *Ursavus elemensis*. Живео је у Евроазији пре 18 – 25 милиона година. Данас је општеприхваћено да постоји осам врста медведа. Постојала је и девета – пећински медвед - *Ursus spelaeus*, који је изумро крајем последњег леденог доба пре 10.000 година.

Медведи углавном живе сами, изузев мајке са својим младима, као и женке и мужјака у време сезоне парења. Они комуницирају са другим медведима путем видљивих ознака на стаблима и помоћу разних мирисних знакова. На тај начин означавају своје присуство. Само у изузетним приликама медведи формирају привремене групе, и то када се нађе већа количина хране на малој површини. Мрки медведи са Аљаске скупљају се на истој територији у време лова на лососе, када лососи пливају уз реку за време мрешћења.

О сабљозубом тигру

Сабљозуби тигар је једна од најпознатијих животиња леденог доба. Представља једну врсту месождера. Две врсте ових тигрова живеле су на средњем западу Америке при крају леденог доба. Најпознатија врста сабљозубог тигра била је *Smilodon*. Велики очњаци ових месождера називају се сабљастим зубима и били су дугачки до 18 сантиметара.

Сабљозуби тигар Smilodon

Другој групи припадао је *homoterium.* Ова врста имала је краће, око 10 цм велике очњаке, који су били заравњени при врху.

Сабљозуби тигрови живели су на травнатим пространствима и шумским пропланцима. Хранили су се великим животињама, као што су коњи, бизони, јелени и антилопе. Сабњозуби тигар живео је и у Јужној и у Северној Америци. Ова животиња данас нема блиских преживелих сродника.

О шакалу

Шакал је животиња из породице паса. Он живи у Африци, Азији и југоисточној Европи. Шакал веома подсећа на вука, има шиљату њушку, велике уши и кратак, дебео реп. Његово тело је прекривено танким црвенкастосмеђим крзном. Он једе све што може да

улови, а поред тога једе и воће. Постоји неколико врста шакала:

Обичан шакал је веома распрострањена животиња, може се наћи у преко 50 држава, а једна од њих је и Србија. Ова врста живи у шумама, саванама и пустињама.

Црнолеђи шакал живи у саванама и пустињама. Углавном се храни малим животињама и лешинама. Може да живи и на надморској висини од 3000 метара.

Пругасти шакал је веома распрострањен, добио је назив по лепим бојама и шарама на крзну.

О чинчили

Чинчила је мала љупка животиња сивосребрног крзна. Крзно им је веома меко, због чега их људи често лове и гаје. Чинчиле живе веома дуго, око 20 година. Ноћу су веома активне, док дању углавном спавају. Веома су чисте и воле да живе у чистом окружењу. Пошто не смеју да се купају у води, чисте се тако што се „купају“ у песку. Чичиле се хране биљкама, лишћем, семенкама и разним инсектима. Скачу веома добро, и до 2 метра увис. Пошто су љупке и мирне животиње а немају непријатан мирис, људи их често држе као кућне љубимце. Претераним ловом је њихов број у природи веома смањен, па спадају у угрожене животињске врсте.

О наранџастом орангутану

Орангутани или "чиче из шуме" су једини велики мајмуни који живе у Азији. Познати су по својој инталигенцији, дугачким рукама и црвено-браон крзну. Високи су око 1 метар и највећи су становници дрвећа, само су нешто мањи од својих рођака - афричке гориле. Воде усамљени живот високо на дрвећу. Скоро свако вече праве гнезда од лишћа и грана, у којима ће ту ноћ спавати. Орангутани нису сувише друштевне животиње и обично су усамљени. Хране се мешаном храном (лишће, кора од дрвета, птићи и инсекти). Имају велики мозак и прилично су паметни (науче где се налази воће и прелазе велике раздаљине да би дошли до њега). Животни век орангутана је око 35 - 40 година (у дивљини), док у зробљеништву живе и до 60 година.

О коалалама

Реч "коала" аборицинског је порекла и има значење "без воде". То је због чињенице што коале заправо и не пију воду или је пију веома ретко, што зависи од њихове исхране, која садржи велику количину лишћа еукалиптуса богатог водом. Коале понекад називају и коала медведима, што је погрешно пошто ове животиње не припадају породици медведа, већ спадају у групу сисара – торбара. Ове животиње

веома су мирољубиве: не воле да се бију и на паметан начин избегавају свађе. Коале су многима и омиљене животиње због свог симпатичног изгледа. Кад је реч о њиховој мирољубивости, ветеринари из Аустралије истраживали су понашање мушких коала током парења и такође дошли до овог закључка. Открили су да коале, уместо да се бију, производе чудан звук који подсећа на завијање и тако одбијају тучу са другим мужјацима, а женке привлаче.

О црвеној панди

Црвена панда, позната и под називом ''мала панда'', представља врсту сисара која живи на југоистоку Азије, прецизније, у југозападној Кини и источним Хималајима. Овим животињама тело је мало, имају дужину до педесет и шест сантиметара. Изгледом, црвена панда подсећа на ракуна, а потомак је медведа. Углавном се храни бамбусом, али и ситним бобицама, печуркама и травом. Током дана одмара у крошњама или шупљинама дрвећа. Угрожена је врста и живи у резезерватима (данас на свету постоји свега још око 10 000 јединки ове врсте). Мали панда није у сродству са великим пандом. Велики панда је у фамилији медведа, док мали припада фамилији *Mustaloidea,* којој још припадају ласица, видра, куна, јазавац, ждеравац, твор, ракун, коати и друге животиње.

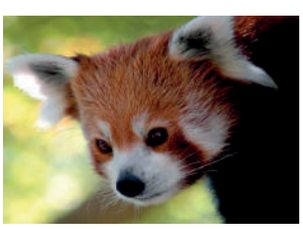

О пустињским скакавцима

Пустињски скакавци су најомраженији инсекти у Африци и Азији. Они су грамзивци који уништавају све пољопривредне културе које им се нађу на путу. Живе у топлим крајевима, светлобраон боје су и стапају се са околином. Хране се сами и већину живота проводе сами. Имају јаке вилице тако да могу да прегризу коре биљака (траву, лишће, стабљике, цвеће и сл). Поседују и снажне задње ноге и уз помоћ њих скачу. Велики пустињски скакавци крећу се често у јатима. Тада се најпре појављују као нејасан облак на хоризонту. Како се приближавају, небо поцрни и све прекрије завеса инсеката који лете и скачу. Понегде су забележена јата која су се пружала у висину чак и до четири километра изнад земље, а покривала су површину и до 250 квадратних километара.

О лијанама

Лијане су зељасте биљке , њихова стабла су ослоњена на друге биљке и делом висе са њих.
Једна од лијана са дрвенастим стаблом је и бршљан.
Поједине биљке (бршљан, девичанска лоза), могу се користитити и као украсне биљке, односно, служе за украшавање стамбеног простора. Овим биљкама се успешно “маскирају” мање материјалне вредности, попут шупа на пример, тим пре што неке врсте имају и лепе цветове као што су павид, глиницијa и текома.
Саде се на пар метара удаљености, у јаме које су обично мало усмерене према ослонцу. Ослонац може бити зид, ограда, пергола и друго.

О највећем лавиринту

Према грчкој митологији, лавиринт је структура коју је дизајнирао Дедал за краља Миноса. Његова функција била је задржати Минотаура, легендарно створење, које је било пола човек а пола бик (према предању, тај лавиринт је био од чврстог материјала).

Највећи лавиринт од биљака је направљен 1996. године у граду Турену, у Француској. Сваке године током лета из земље излазе разне биљке попут сунцокрета и кукуруза, које чине ову интересантну структуру и трају до јесени. У време сетве лавиринт нестаје и тако све до наредне године. Људи воле тамо да оду како би се дивили његовој лепоти и покушали да пронађу најкраћи пут до излаза, а да се притом не изгубе. Да ли бисте ви умели ту да се снађете?

О најдужој и највећој пећини на свету

Најдужа пећина на свету је такозвана Мамутска пећина, која се налази у националном парку у америчкој савезној држави Кентаки. Не можемо рећи да је то само једна пећина, већ је реч о читавом систему пећина. Она је дугачка 651 километар, отприлике као пут од Београда до Солуна.

Највећа пећина на свету је пећина Сон Дунг која се налази у Вијетнаму. Она изгледа као јединствена подземна дворана, дугачка око 5 километара, широка 150 метара, а висока чак 200.

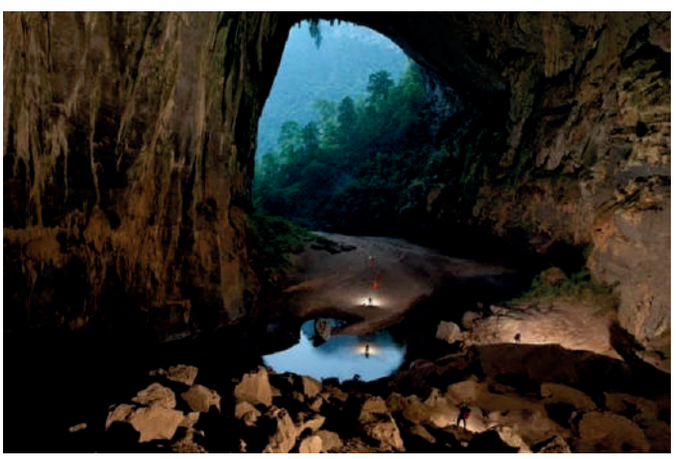

.....

Текстове приредили чланови новинарске секције:

Тијана Миладиновић, 5/5; Урош Петковић, 6/7; Ања Стефановић, 6/7; Љиљана Вулетић, 6/7; Јана Пантовић, 5/3; Марко Нешовић, 5/5; Михајло Ђурђевић, 5/5; Тијана Сретковић, 5/5; Теодора Слепчевић, 6/7

.....

Проширимо своје знање

...из историје

Убиство српског вожда

Карађорђе (Ђорђе Петровић) је био вожд Првог српског устанка. Изабран на збору у Орашцу 15.2.1804, он је предводио устанике у борби за ослобођење од турске власти. Иако устанак није остварио свој крајњи циљ, Карађорђе је у народу остао запамћен као оличење устанка. То је његову смрт учинило још значајнијом.

Након четворогодишњег изгнанства у Русију, Карађорђе је одлучио да се врати у Србију почетком 1817. У томе је затражио помоћ Грчке ослободилачке организације Филики хетерије. Са њима је склопио споразум по коме би они њему обезбедили пасош, а за узврат он би подигао устанак по повратку у Србију. Међутим, ова вест је стигла кнезу Милошу Обреновићу путем писма Петра Добрњца. Кнез је знао да Карађорђе са подршком народа представља претњу по његову власт и тадашњи положај Србије. Сакупио је људе којима је задатак био да прате сваки Карађорђев корак и да га обавештавају. Неки од тих људи били су: Јаков Ненадовић, поп Лука Лазаревић, Петар Добрњац и Миленко Стојковић. Пре вождовог доласка турска порта је намеравала да убије кнеза Милоша, али Карађорђевим повратком ситуација се променила. Турска је запретила да ће послати војску на Србију уколико им се не достави Карађорђева глава. За то време вожд је био код свог кума Вујице Вулићевића у Радовањском лугу. Кнежеви повереници: Анта Протић, Тома Вучић Перишић и Павле Сретеновић су 24.7. доставили Вујици Вулићевићу наредбу за вождово убиство. Истог дана је Вујица задужио свог слугу Николу Новаковића за задатак да убије Карађорђа. Он је на то гледао као на једну врсту породичне освете јер је вожд током устанка убио његовог брата. Те вечери , 25.7.1817. (13.7.1817. по Новом календару), након што је Карађорђе отишао да спава у своју колибу, Никола Новаковић га је секиром обезглавио. Карађорђева глава је однета кнезу Милошу, а тело му је сахрањено испод једног бреста. Кнез Милош је у Београду главу предао везиру. Милош је знао да ће ово убиство оставити последице, због чега се и потрудио да кривицу пребаци на Вујицу. У Цариград је послао писмо у коме је Карађорђа назвао ,,губитељем рода Сербскога''. Овим потезом оправдао се у очима Турака.

Карађорђев биограф је рекао да је о догађају из 1817. најисправније пресудио Алимпије Васиљевић. Његове речи о овом догађају биле су: „ Учињено је једно политичко злочинство да би се избегла једна политичка грешка''.

Тан Мор "Убиство Карађорђа"

Ђура Јакшић "Убиство Карађорђа"

Ђорђе Марковић, 7/3

... из географије

Кнежевина Монако

Кнежевина Монако је по величини друга најмања земља на свету, одмах после Ватикана. Простире се на свега два километра квадратна и једина земља са којом дели границу је Француска. Смештена је између Медитеранског мора на југу и Француске на северу, на француској обали познатој као ***Азурна обала***. На западу је од Нице удаљена 15 километара, а на истоку је недалеко од француско – италијанске границе. Иако се Монте Карло сматра престоницом ове земље, Монако заправо нема престоницу. Држава Монако се састоји из четири историјска дела: Фонтфила - новијег дела државе, Монака – старог града, Кондамена – дела луке и Монте Карла - где се налазе казино и луксузни хотели. Назив државе потиче још од грчких досељеника, који су некада давно насељавали ове просторе. У част јунака (полубога) Хераклеса Моноикоса, подигли су на овом месту храм по коме је цела област касније названа Монако.

Застава Монака је иста као и застава Индонезије, само што је мало ужа од претходне. Црвена и бела су хералдичке боје владарске породице Грималди, па отуда и објашњење због чега фудбалери ФК Монака играју у истим бојама (често их, једноставно, називају црвено – белима).

Главни град државе Монако познат је и по једној од најзначајнијих трка Формуле 1. Она је свакако и једна од најпознатијих у историји аутомобилског спорта. Ова трка одржава се на градским улицама Монте Карла, прва је одржана још давне 1929, а од 1952. традиционално се одржава сваке године.

Кнежевином Монако влада династија Грималди, која је уједно и једна од најпознатијих и најстаријих европских породица. Све до 2002. године постојао је договор да ће, уколико породица Грималди не буде имала наследника, Француска преузети владавину над овом земљом. Међутим, 2002. године донета је уредба којом се Монаку гарантује да ће остати независна држава чак и без живих наследника ове династије.

Јована Стојковић, 6/9

О густини

Ученице: ***Нађа Васиљевић 6/1***, ***Катарина Ковачевић 6/1*** и ***Милица Шајиновић 6/1***, на часу физике радиле су презентацију о густини. Уз презентацију и добро урађен пано, показале су три експеримента. Експерименти објашњавају како се израчунава густина.

За ове експерименте ученице су користиле: стаклене посуде истих запремина, дигиталну вагу , воду, машинско уље и нафту.

У првом експерименту ученице су одредиле густину воде. Да би нашле масу воде, прво су помоћу дигиталне ваге измериле масу празне стаклене посуде, а онда масу пуне стаклене посуде са водом, а затим су одузеле те две масе. Запремину воде очитале су са посуде на којој је било означено 18 ml. Познато нам је да густину течности у стакленој посуди можемо одредити помоћу формуле $\rho = \frac{m}{V}$. Према томе, течност у стакленој посуди имала је густину $\rho = 1000 \frac{kg}{m^3}$. На исти начин у другом експерименту ученице су одредиле густину машинског уља $\rho = 900 \frac{kg}{m^3}$, а у трећем експерименту густину нафте $\rho = 800 \frac{kg}{m^3}$.

- Са урађеним експериментима доказале су да различите течности имају различиту густину и потврдиле да се добијени резултати поклапају са резултатима у табели.

Задатак за радознале:

Мешањем воде, машинског уља и нафте издвојиће се три слоја течности. Какав ће бити њихов редослед, одоздо на горе?

Занимљивости:

- Године 1904. за мерење густине гасовитог азота Нобелове награде добили су Вилијем Ремзи за хемију и Лорд Рејли за физику.

- Математичар и физичар Архимед (287.п.н.е. – 212. п. н. е.) добио је задатак да открије да ли су златари преварили краља Хијерона и заменили део злата сребром на круни направљеној у облику ловоровог венца. Решење проблема је открио за време купања, изговоривши „Еурека“. Од тог дана ова реч је позната као усклик одушевљења.

Драгослава Јекић, професор физике

Још од давнина људи су имали жељу да се вину у небеса и да лете.Увек су покушавали да на неки начин успеју да полете, често покушавајући са чудним креацијама. Један од њих је и чувени Леонардо Да Винчи, који је још око 1500. године направио нацрт за летелицу која би била претеча данашњег хеликоптера.

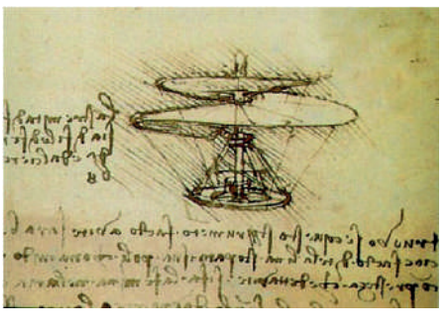

Нацрт за претечу данашњег хеликоптера; папирни модел летелице Претеча данашњег параглајдера

Претеча данашњих путничких авиона свакако су балони – ваздухоплпови, познати под именом ***цепелин*** или ***дирижабл (*** на француском језику ова реч има значење придева "управљив"). Цепелин је тип балона ваздухоплова на моторни погон, којег је развио гроф ***Фердинанд фон Цепелин*** почетком 20. века, на основу ранијих нацрта Давида Шварца. Цепелин спада у летелице лакше од ваздуха. Има вретенаст издужен облик и испуњен је хелијумом, који је лакши он ваздуха. Први прототип направљен је 1888. године, израдио га је инжењер српског порекла ***Огњеслав Костовић Степановић***, али тај модел никада није полетео. 1900. године полетео је први прототип грофа фон Цепелина, назван "ЛЗ1". Био је дугачак 128 метара, покретала су га два мотора од 10,6 kw (киловата) и представља прву летелицу ове врсте која је успешно летела. Касније, цепелини су коришћени за превоз путника, али и у току Првог светског рата. До 1914.године помоћу цепелина немачко аеро – удружење превезло је 35 000 путника без иједне незгоде.

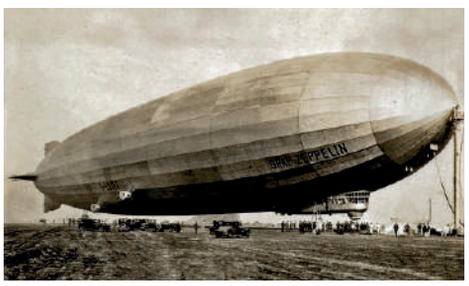

Цепалин типа ЛЗ, 1905.год. Борбени цепелин из 1.св. рата Цепелин – околина Сомбора

Прву успешну летелицу тежу од ваздуха направили су браћа Рајт. Они су још крајем 19. века почели да се баве својим првим прототипом. 1903. године изводе свој први успешан лет на плажи малог рибарског места ***Кити хот*** у северној Каролини, са двокрилним авионом са двема елисама повезаним са мотором помоћу ланчаника. Пилот је лежао на доњем крилу и конопцима контролисао команде. Први успешан лет обављен је 17. децембра 1903. године. Тај лет је трајао 13 секунди и био дугачак 37 метара. Тог дана су браћа ***Орвил*** и ***Вилбур Рајт*** извела још три лета. Најдужи лет је износио 260 метара и трајао је 59 секунди. Орвил успева 20. јуна 1905. године да изведе први кружни лет спустивши се на место узлетања, а 1. децембра 1905. Вилбур лети с путницима.

Упркос свему, њихов први јавни лет због лоших временских прилика завршава након пар " скокова " авиона. Амерички новинари проглашавају их "лажљивом браћом", а њихов авион - утопијом.

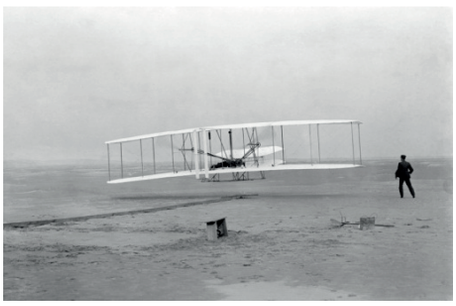

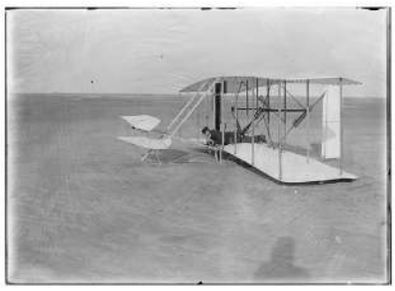

Авион браће Рајт из 1903. године; браћа Рајт – фотографија из 1910. године

Браћа Рајт 9. октобра 1905. године шаљу писмо француском конструктору авиона Фердинанду Феберу, у коме нуде уговор за склапање авиона способних за летове од 40 км и авиона који могу превозити путнике. Вилбур бродом, у великим сандуцима, доноси авион у Француску 1908. године, саставља га и, с обзиром на велико интересовање, ради само експерименталне, кратке летове, не пожелевши открити његове праве могућности. Вилбур је 21. јула 1908. године прекинуо поновна писања о "лажљивој браћи" задржавши се у ваздуху 1 сат, 31 минут и 25 секунди. Правио је кругове и "осмице" изнад глава запрепаштених гледалаца. Рекорди су се низали, прешао је 66,6 км и постигао - за то време - невероватну брзину од 60 км/ч. Да би отклонио све сумње, 31. децембра 1908. године између крила је уградио барограф. Након слетања очитане вредности биле су: трајање лета - 2 сата, 43 минута и 24 секунде; максимална висина - 115 метара; пређени пут - 124,7 километара. Касније, 1909. Године, отвара се и прва школа пилотирања.

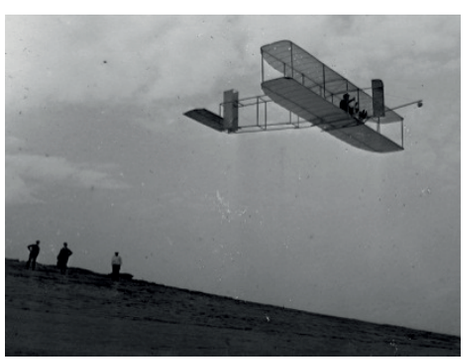

Модерније ***и савршеније летелице браће Рајт, из 1905. и 1911. године***

Даље су авиони, па тако и ваздушни саобраћај, наставили да се развијају. Први комерцијални путнички лет догодио се 1. Фебруара 1919. године између Берлина и Вајмара. Авион којим су превожени путници био је " Farman F 60 Goliath ", који је био предвиђен за превоз 12 путника.

Први путнички авиони: "Farman F60 Goliath" и " Maurice Farman F.220"

Прави развој путничке авијације почиње средином двадесетих година прошлог века. У то време, у самој производњи авиона, дрво је замењено металом, а трупови су почели да се праве од цевастих конструкција. Такође, авиони су уместо два имали само један пар крила. У то време, један велики ваздухопловни догађај скренуо је пажњу целог света. Амерички пилот Чарлс Линдберг, 21. маја 1927. године, постаје први човек који је сам, без слетања, у једномоторном авиону названом " Дух Сент Луиса " прелетео Атлантик. Убрзо након тога, 1928. године, на иницијативу Краљевског аеро - клуба Југославије " Наша крила ", формира се " Аеро – пут ", прва домаћа авио – компанија. Она 4.фебруара 1928. године добија и прве авионе, " Потез – 29 ", са којима у фебруару 1929. године отвара и прву редовну линију Загреб – Београд.

Линдбергов авион "Дух Сент Луиса"

Потез – 29, "Аеро – пут", 1929. год

Први савремени авион за комерцијалне летове био је "Boing 247" . Овај једнокрилни двомоторни авион, који је био у потпуности од метала, имао је капацитет за превоз свега 10 путника, али је зато био у стању да лети брзином од, за то време задивљујућих, 300 км/ч. Израђен је 1933. године у Сједињеним Америчким Државама. Три године касније, такође у Америци, појавио се авион "Daglas DC 3", који је имао капацитет за превоз 21 путника и био у то време веома коришћен. Неки од ових авиона и данас се користе за потребе америчке поште.

"Boeing 247", унутрашњост авиона

DC 3 - "Dakota"

Млазни путнички авиони појавили су се непосредно након Другог светског рата. Један од њих био је и " DC 1 - Viking " из 1948. Први путнички авион на млазни погон, који је у то време превозио на једној редовној авио – линији био је " Comet 1 ", а његов први лет са путницима одиграо се у мају 1952, када је превозио путнике од Енглеске до Италије. Крајем педесетих година 20. века у САД – у, на редовним линијама преко Атлантика, почиње да лети и авион " Boeing 707 ", као један од првих млазних путничких авиона на редовној трансконтиненталној ваздушној линији. Шездесетих година развој турбо – млазних мотора омогућује израду широкотрупних авиона познатих по називу Џамбо Џет. Тиме је најављена ера масовног и јефтиног ваздушног саобраћаја. Најпознатији авиони овог типа били су " Boing 747 " и " Boing 777 ".

"Boeing 707"

"Boeing 747"

Први путнички авион који је летео надзвучном брзином био је француско – британски "Concorde ". Први лет овог авиона са путницима обављен је 1976, а у употреби је био све до 2003. По изгледу и летним могућностима, овом авиону веома је сличан био у то време совјетски надзвучни путнички авион Тупољев 144, познат још и као " Ту – 144 ". Овај авион путнике је почео да превози 1977, а у употреби је био свега годину дана. Након једног несрећног пробног лета, авион је повучен из употребе већ 1978. године. Иако више није коришћен у путничке сврхе, наставио је да лети на службеним летовима и у току осамдесетих година прошлог века.

Француско – британски "Concorde"

совјетски "Ту – 144"

Надзвучни путнички авиони због снаге својих мотора сматрани су сувише бучним, што је био и један од разлога за њихово избацивање из редовног ваздушног саобрачаја, док је њихова предност свакако била брзина. На пример, Боинг – 747 од Лондона до Њујорка путује просечно шест и по сати крећући се брзином до 900 км/ч, док је француски Конкорд ову раздаљину прелазио за свега три сата, крећући се брзином од задивљујућих 2,2 маха.

У последњих неколико деценија, авионски путнички саобраћај додатно је унапређен, авиони су постали модернији и сигурнији, а све више је почело да се тежи ка томе да, због економске исплативости њихове употребе, најновије генерације ових летелица повезу још већи број путника него њихови претходници. Велики помак по овом питању догодио се 2006. године, када је у употребу уведен "Air Bus A 380", са две палубе и капацитетом од скоро 1000 путника, преузевши титулу највећег путничког авиона од Боинга 747. Овај авион дугачак је 73 метра и има четири млазна мотора, али ипак није и највећи на свету. Титулу највећег авиона на свету поносно већ деценијама носи руски Антонов, познат и као " Ан – 225 ", предвиђен за превоз свемирских летелица. Овај авион има чак шест огромних млазних мотора, који достижу брзину од 850 км/ч, а његова дужина износи 86 метара.

"Airbas A 380"

Антонов "Ан - 225"

Дамјан Илић, 6/9

Најуспешнији такмичари

На такмичењима различитог ранга, из више предмета, поједини ученици виших разреда остварили су изузетне резултате. Пре осталих интервјуа, у овом броју нашег школског листа, простор смо одлучили најпре да посветимо њима и њиховим успесима. Чланови Новинарске секције овим поводом разговарали су са троје наших успешних овогодишњих такмичара. Разговор са **Иреном Савић (7/8)** водила је **Теодора Бјелетић (7/5)**.

На којим такмичењима си учествовала у овој школској години, а на којим претходних година?

Ове школске године одлучила сам да се, поред Биологије и граматике, опробам и у знању књижевности. Претходних година такмичила сам се из Српског језика и Биологије.

Зашто си одабрала баш ове предмете?

Биологија ми је омиљени предмет још од петог разреда, а и Српски веома волим. На додатну из граматике кренула сам у петом разреду, док из књижевности уопште нисам ни планирала да се такмичим. Наставница ми је рекла да покушам и да изађем на такмичење. Убрзо сам књижевност заволела и схватила да нисам лоша као такмичар.

Које резултате си остварила ове године?

Ове године освојила сам 1. место на Општинском такмичењу из књижевности, 3. место на општинском из Српаског и 1. место на општинском из Биологије. "На граду" сам "узела" прво место из сва три предмета, као и 3. место na републичком из књижевности.

Да ли си се дуго припремала за поједина такмичења?

Све зависи од предмета. Много више времена је потребно да се обнови цела књига из Биологије, него, на пример - цела граматика. Али, свакако, ништа не може да се научи за један дан. Припреме трају месецима.

Од свих такмичења на којима си учествовала, које ти је било најтеже?

Хм, мислим да је то било Општинско такмичење из Биологије за шести разред. Питања су била толико тешка да је тест на крају био поништен и сва деца су прошла на градско. Искрено се надам да се такав тест више неће поновити.

Колико дневно учиш?

Ово питање су ми поставили већ неколико десетина пута. Многи мисле да цео дан проводим уз књигу, али то уопште није истина. Време које проведем у учењу углавном зависи од тога колико испитивања и контролних имамо те недеље и како сам расположена тог дана. Дневно у просеку учим 2-3 сата. Мислим да би све много дуже трајало да нисам скоцентрисана на часу. То може много да помогне.

Имаш ли времена за хобије и ваншколске активности, реци нам нешто о њима.

Наравно. Већ три године тренирам одбојку и веома волим тај спорт. У слободно време волим да излазим напоље са друштвом или да читам.

Који су твоји планови за будућност?

Још увек нисам сигурна. Размишљала сам о Средњој фармацеутској школи, али још има времена. У сваком случају, желела бих да будем успешна у послу којим се једног дана будем бавила.

Са нашом другом, такође изузетно успешном такмичарком, **Мајом Маљковић (7/3)**, разговарала је и интервју приредила наша ученица **Теодора Слепчевић**. Маја је ове године освојила 1. место на Градском и 2. на Републичком такмичењу "Књижевна олимпијада", 2. место на Републичком такмичењу из физике и још два 1. места – на Републичком такмичењу из Историје и Хемије, али и похвалу на Републичком такмичењу из Географије.

Од када идеш на такмичења и кад си остварила највећи успех такмичећи се?

На такмичења идем од трећег разреда, а почела сам тако што сам најпре ишла на такмичење из математике. Највише успеха доживела сам прошле и ове године.

На којим си све такмичењима била ове године, колико дуго си се спремала за такмичења?

Била сам на разним такмичењима ове године, на пример, на такмичењима из Физике, Географије, Историје, итд. За такмичења није довољно да се учи само пар дана или пар недеља. Битно је да се целе године учи и ради.

Који предмет највише волиш?

Највише волим да учим и вежбам математику јер је то мој омиљени предмет. Обожавам да радим задатке.

Да ли поред учења имаш времена и за друге активности и које?

Имам времена за свакодневни одмор и уживам у стварима које волим, али не бавим се спортом.

Постоје ли неки тренуци са самих такмичења који су ти посебно упечатљиви?

Свако такмичење је по нечему специфично и постоје разни тренуци којих се сећаш, некад је то сам улазак у учионицу, некад долазак на такмичење.

Да ли размишљаш о томе чиме би највише желела да се бавиш у будућности?

Нисам размишљала о томе баш детаљно, али након што завршим школовање, хтела бих да се бавим природним наукама.

Шта би поручила нашим читаоцима и деци која не воле да уче?

Није да неко увек воли велики део свог времена да утроши над књигом, али најбитније је да се учење не избегава јер тако може много да се заостане у градиву.

Изузетно успешан ове године био је и **Немања Недић (7/1)**, са њим је врло занимљив интервју водио **Иван Петровић**, члан наше новинарске екипе. Ове године Немања је освојио 2. место на градским такмичењима из Математике, Биологије, Српског језика и Историје, а 1. место из Географије, књижевности и Хемије. На републичком такмичењу освојио је похвалу из Географије и 3. место из Историје. Прочитајмо какви су Немањини утисци.

Који предмет, од свих наведених из којих си се такмичио, захтева највише труда и учења приликом спремања?

Историја је можда ипак најсложенија јер има доста података и датума које треба упамтити.

Да ли си чешће био подржаван или можда задиркиван од другара због времена које проводиш учећи и спремајући се? Траже ли често помоћ од тебе кад су у питању предмети из којих се такмичиш?

Чешће су ме подржавали, али знало је да буде и подсмевања, у зависности од особе. Веома често ме питају за помоћ, савет или информацију. Мало ређе ме проверавају тежим питањима. Уколико је потребна моја помоћ слабијим ученицима, углавном им изађем у сусрет.

Који је твој хоби и чиме се најчешће бавиш у слободно време? Читаш ли на пример енциклопедије како би додатно проширио своје знање?

Најчешће излазим напоље, а волим и да играм игрице. Енциклопедије не читам. Читам само детективске романе, али и то само када имам времена. Такође, волим и књиге Уроша Петровића.

Која од твојих диплома, а знамо да их имаш доста, је теби најдража?

То је за мене похвала са Републичког такмичења из Географије. Том приликом сам посетио Шабац.

Какви су ти планови за будућност и имаш ли поруку за наше читаоце?

Пошто сам успешан из више предмета, нисам још одлучио шта ћу тачно да упишем у будућности, али вероватно ће то бити нека гимназија или математичка средња школа. Што се поруке тиче, само ћу рећи да без муке нема науке и да треба што више учити.

Спортска рубрика

Општинско, градско и међуокружно такмичење из одбојке

Женска одбојкашка екипа наше школе и ове године остварила је значајне резултате на такмичењима. Девојчице узраста 7. и 8. разреда освојиле су 1. место на општинском такмичењу одржаном 19. новембра 2016, 1. место на градском такмичењу одржаном 23. децембра , као и 2. место на међуокружном такмичењу 9. марта 2017. године. Утиске о учешћу наше екипе на овим такмичењима пренела нам је наставница **Тамара Вучковић**, тренер наше екипе, а интервју је обавила **Бојана Лазић**, члан наше новинарске секције.

За почетак, реците нам како је протекао пут од општинског до међуокруђног такмишења?

Прве успехе постигли смо у школи '' Вељко Дугошевић ''. Успели смо да освојимо 1. место после три одиграна меча. Победе су се низале и на градском такмичењу, где смо победу однели над јако добрим екипама које су у тим мечевима важиле за фаворите. Препрека до државног првенства била је међуокружно такмичење, где смо изгубили у финалу од одлично уигране екипе. На тај начин освојили смо 2. место на међуокружном такмичењу, што је такође велики успех за нас.

Јесте ли задовољни квалитетом суђења на мечевима, али и квалитетом игре нашег тима без обзира на резултате?

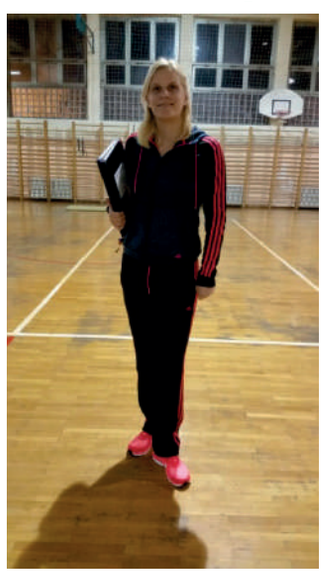

Веома сам задовољна суђењем, а што се игре саме екипе тиче, били смо боље уиграни у односу на већину екипа са којима смо играли, а и појединачни квалитет наших одбојкашица показао се као одлучујући.

Какав је био осећај након освојеног 1. места на општинском такмишењу?

Наравно, осећај је био фантастичан и тај резултат нам је дао ветар у леђа за даље такмичење. Били смо сигурни да можемо освојити и општину и град, али надали смо се и месту на мечуокружном такмичењу.

Можете ли неког да издвојите као играча који је посебно допринео успеху наше екипе?

Најбољи играч је Ивана Недељковић, која је проглашена и најбољим играчем у граду, али успех не би био потпун да цела екипа није била максимално ангажовна, редовна на секцијама и да код свих играчица није била веома изражена жеља за победом. Сви из екипе били су борбени до последњег поена, што ме је као тренера чинило посебно поносном и срећном.

Тамара Вучковић и чланови наше женске одбојкашке екипе; Ивана Недељковић

Успеси фудбалских екипа

Фудбалске екипе наше школе, девојчице 5. и 6. разреда и дечаци 7. и 8. разреда, остварили су запажене резултате на такмичењима у малом фудбалу, потврдивши на тај начин добре резултате од прошле године, као и једну врсту доминације наше школе у овом спорту на територији општине Звездара, као и на подручју самог града. Ево шта о учешћу наших двеју екипа на овогодишњим такмичењима каже наставница Ана Поповић, тренер обеју наших фудбалских екипа. Интервју је обавила ***Бојана Лазић***, члан наше новинарске секције.

Кажите нам какви су овогодишњи успеси наших мушких и женских фудбалских тимова, јесте ли задовољни залагањем наших фудбалера и постигнутим резултатима?

Самим резултатима обе екипе изузетно сам задовољна. Желим на почетку разговора да напоменем да је изузетно задовољство радити са талентованим ученицима који свакодневно вредно тренирају како би напредовали у спорту који воле. Тим ученицима јако је тешко да уклопе школске обавезе са тренинзима у својим клубовима, али и поред тога они успевају да редовно долазе и вредно тренирају на фудбалској секцији. Похвално је и то што у томе имају и подршку својих родитеља.

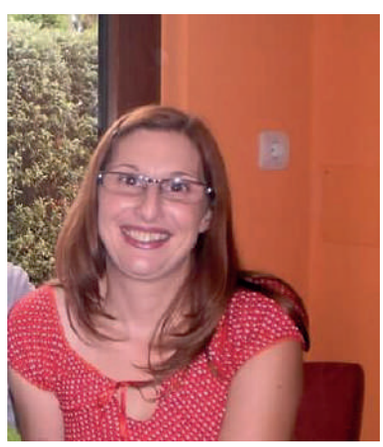

Највише успеха у овој школској години имали су дечаци седмих и осмих разреда, који су освојили 1. место на Градском такмичењу у малом фудбалу и тако потврдили своју доминацију у овом узрасту пошто им је прошле године неправедно одузета титула од стране судија. На међуокружном такмичењу је за најбољи пласман недостајало мало среће, али пошто већину играча чине ученици седмог разреда, очекујем још успеха у следећој школској години.

Да ли бисте овом приликом поменули посебно успех и залагање неког играча појединачно?

У свим утакмицама, како на општинском тако и на градском такмичењу, сви играчи који су улазили у игру, дали су свој максимум. На градском такмишењу за најбољег играча турнира проглашен је Филип Максимовић, са постигнутих 9 голова, а за најбољег голмана Никола Вујичић. Алекса Ракић, на пример, изузетно је играо у одбрани.

Имали смо прилике да чујемо да су и девојчице из наше школе своје утакмице такође добро одиграле. Реците нем нешто и о томе.

Што се тиче такмичења девојчица у малом фудбалу, ученице наше школе узраста 5. и 6. разреда освојиле су 1. место на општинском такмичењу и пласирале се у полуфинале градског такмичења, што је велики успех за њих јер су по први пут наступале заједно.

Према вашем мишљењу, шта је пресудно утицало на успехе и добар резултат наших фудбалерки?

Лично сматрам да су највише другарство и љубав према фудбалској игри, као и остављање срца на терену, доносили победе у свим њиховим утакмицама, пошто ниједна од тих дивних девојчица уопште не тренира фудбал.

Мушка фудбалска екипа; са лева на десно: Јован Голић, Павле Грijаковић, кап. Филип Максимовић, Алекса Ракић, проф. Ана Поповић, Ђорђе Петровић, голман Никола Вујичић

доле: Милутин Јевтић, Александар Марковић, Алекса Марјановић, Душан Степановић

Женска фудбалска екипа; са лева на десно: проф. Ана Поповић, кап. Милица Бахун, Тијана Милановић, Ива Керечки, Јована Кадић, Јована Османовић

доле: Наталија Стошић, Јана Влачић, Софија Трајковић, Нађа Бугарић, голман Милица Јаковљевић

Двојицу дечака из нашех мушког фудбалског тима, капитена **Филипа Максимовића** и голмана **Николу Вујичића** – најбољег играча и најбољег голмана са градског такмичења, замолили смо да одговоре на неколико питања и пренесу нам неке од својих утисака са одиграних мечева. Разговор су обавиле **Анастасија Никачевић** и **Бојана Лазић**, новинарке нашег школског листа. Најпре да видимо шта нам о успеху фудбалера каже капитен нашег тима **Филип Максимовић**.

Задовољан сам игром нашег тима. Општинско такмичење било је лако, тада сам био проглашен за најбољег играча и стрелца. На општинском такмичењу такмичили смо се у нашој школи и победили. Публика је такође била "супер". У првом делу повели смо са 7:1, у другом са 5:2, а у трећем са 6:2.

Градско такмишење није било лако, али смо ипак успели да победимо. Тада смо финале добили са 3:1. И том приликом проглашен сам за најбољег играча. Што се тиче међуокружног такмичења, мислили смо да ће и оно бити лако, али смо се преварили. Изгубили смо на пенале са 7:6.

Што се тиче предности овог нашег тима у односу на друге екипе, мислим да је она у менталитету, а одмах после тога желим да истакнем рад са нама на секцијама, који нас је и довео до успеха. Тренутак који посебно памтим је одбрана пенала на градском такмишењу. Наш голман, Никола Вујичић, оставио је срце на терену иако фудбал и није његов најважнији спорт.

Ево и неких од утисака нашег најбољег голмана Николе Вујичића.

По мом мишљењу, општинско такмичење је било најтеже. Освојили смо прво место (били смо најбољи у конкуренцији). Градско такмичење је било нешто лакше. Презадовољан сам нашом игром на градском такмичењу. Успели смо да однесемо победу и без најбољег играча. На међуокружном такмичењу изгубили смо на пенале.

Што се тиче предности нашег тима, мислим да је у томе што нисмо падали под утицај судија и публике и што смо били веома смирени. Посебно ћу памтити тренутак кад сам одбранио пенал на градском такмичењу. Тешко бих могао појединачно издвојити било кога. Нагласио бих можда да је Павле Грijаковић заиста оставио срце на терену.

Кратак интервју обављен је и са **Милиом Бахун (5/2)**, капитеном наше женске фудбалске екипе.

Пренеси нам твоје утиске о учешћу на такмчењима наше женске фудбалске екипе (општинском и градском такмичењу).

Општинско такмичење је било веома лако. Екипа је била узбуђена, под притиском, али смо успели да победимо. Највећу подршку смо имали од публике. На градском такмичењу је било знатно теже, имали смо већу конкуренцију, али смо и тада однели победу.

Да ли си задовољна игром екипе?

Веома сам задовољна игром екипе. Оставиле смо срце на терену и бориле смо се до последњег минута.

Желиш ли неког саиграча посебно да истакнеш?

Тешко је издвојити некога из екипе јер су сви дали све од себе, али играчице које су се посебно трудиле су Ива Керечки (5/3) и Тијана Милановић (6/6).

Који детаљ са ових утакмица посебно памтиш? Како си се осећала на крају освојеног 1. места на општинском такмичењу?

Посебно памтим пенал за изједначење који нам је донео победу, а након освајања првог места била сам јако поносна и срећна.

Бавиш ли се још неким спортом поред фудбала?

Бавим се рукометом од своје осме године. Тренирам у " РК Београд ".Тренинге имам пет пута недељно.

Имаш ли неку поруку за наше зитаоце за крај овог интервјуа?

Деца би требало што више да се баве спортом јер их спорт чини здравим и срећнијим.

Разговор водила **Анастасија Никачевић**

Са још једном запаженом фудбалерком из женске екипе, **Ивом Керечки (5/3)**, разговарала је наша новинарка **Софија Радовановић**. Погледајмо како је текао овај кратки и занимљиви разговор.

Због чега си се одлучила баш за фудбал? Како су на твоју одлуку да учествујеш у школској фудбалској екипи реаговали остали твоји другари, али и родитељи?

Одлучила сам се за фудбал зато што волим тај спорт и зато што сам га пратила од малих ногу. Одувек сам желела да будем као Лео Меси, мој омиљени фудбалер. Родитељи су у почетку били зачуђени, али су касније почели да ме бодре. Дечаци су ми се смејали, а девојчице су биле уз мене.

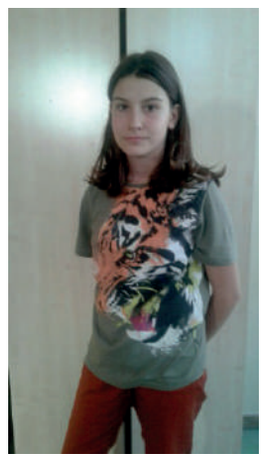

Фудбал је спорт можда мало и грубљи и тежи од осталих . Јеси ли можда доживела неку тежу повреду за време игре. Колико често тренираш?

Срећом, до сада нисам доживела никакву тежу повреду. Што се тренирања фудбала тиче, ја фудбал не тренирам, али често играм са другарима у парку, па ме је због тога наставница и позвала да играм за школски тим.

На којој позицији играш у тиму? Да ли често шутираш на гол?

Играм на позицији нападача, а понекад и као везни играч. Шутирам на гол, али сам на утакмицама чешће била асистент. Стрелац сам била два-три пута.

На крају, јеси ли задовољна оним што је остварила наша женска фудбалска екипа на претходним такмичењима?

Задовољна сам резултатима утакмица, али увек може и боље.

Такмичења рукометних екипа

Рукометне екипе наше школе освојиле су 3.место на општинском такмичењу. Идентичан резултат остариле су и девојчице и дечаци 5. и 6. разреда, али и дечаци узраста 7. и 8. разреда (такође, 3. место на општинском такмичењу). Разговор са наставницом **Драганом Салопек**, тренером рукометних екипа, обавила је **Анастасија Никачевић**, члан наше секције.

Јесте ли задовољни постигнутим резултатима, да ли је конкуренција ове године била тешка?

Сматрам да су освојени резултати солидни, али да увек треба тежити постизању још бољих. Имали смо веома јаку конкуренцију.

Постоји ли нешто што бисте могли да издвојите као предност наших екипа у односу на противнике? Да ли сте задовољни учинком наших стрелаца и голмана?

Предност је што имамо младе играче који ће бити носиоци игре у наредним такмичењима. Задовољна сам. Лично мислим да нам је недостајало мало спортске среће.

Можете ли посебно да издвојите неке играче? Имате ли поруку за наше читаоце?

Издвојила бих Вујичић Николу из 8/2, Петрић Андрију из 5/3 и поготово Станојевић Душана из 3/7, од девојчица свакако - Бахун Милицу из 5/2. Порука би била: важно је бити део школске екипе у било ком спорту и борити се за што боље резултате своје школе, гајити спортски дух и осећај припадности екипи.

Са истакнутим рукометашем наше екипе **Андрејем Петрићем** из одељења **5/5** крађи интервју обавила је новинарка **Маша Петровић**.

Од када се бавиш рукометом и трениpаш ли у неком клубу?
Бавим се рукометом од своје шесте године и тренирам у " Рукометном клубу Црвена Звезда ".

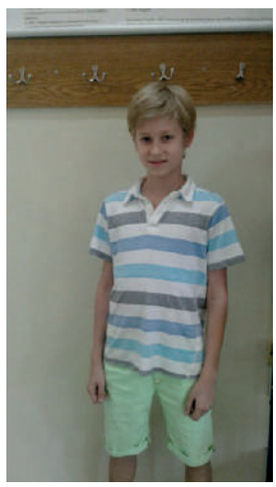

Која је твоја позиција у овом тиму и јеси ли задовољан својом игром на претходним утакмицама?
Моја омиљена позиција је позиција средњег бека, а својом игром на претходним утакмицама углавном сам задовољан. Такође, мој задатак у тиму је задатак плеј мејкера, а то значи да градим акције нашег тима од самог почетка.

На који начин размишљаш у тренутку кад започињеш акцију, имаш ли план на почетку сваке акције или одлуке доносиш у одређеном тренутку?
Сваки пут кад крене акција, погледам најпре на којим су ми играчи позицијама и шта је најбоље да урадим у том тренутку. Ако погрешим у нападу, увек се искупим у одбрани тако што пресечем лопту или направим фаул.

Да ли често шутираш на гол и јеси ли био стрелац на неким од утакмица?
Не шутирам често, а последњи пут сам био стрелац на турниру 2015. године.

Желиш ли овим спортом да се бавиш и у будућности и да ли је твој отац Владимир, наш истакнути рукометаш, посебно утицао на тебе да се и ти бавиш овим спортом?
Планирам и даље да се бавим овим спортом, а у будућности себе видим као најбољег рукометаша. Да, мој отац ме је подстакао да се бавим рукометом.

Шта би поручио свим нашим читаоцима за крај?
Поручио бих им да је рукомет диван спорт и да треба да се баве овим спортом.

Један од рукометаша наше школе посебно је оставио утисак на свог тренера и саиграче, али и на публику која је пратила мечеве овог тима. Реч је о ученику одељења 3/7 **Душану Станојевићу**, који је играо за екипу дечака две године старијих од себе, за екипу петих и шестих разреда, и такође оставио сјајан утисак. Са њим је разговарала **Јована Стојковић.**

Да ли је рукомет твој омиљени спорт и трениpаш ли у неком клубу?
Да, то је мој омиљени спорт. Тренирам у " Рукометном клубу Београд ".

Које је твоје место у тиму и постоји ли неки познати играч кога посебно волиш?
Играм на позицији левог бека и левог крила. То је рукометаш Петар Ненадић.

Како си се осећао играјући са дечацима који су ипак две године старији од тебе?
Било је узбудљиво и играо сам целу утакмицу. Много су ме подржавали другови са рукомета.

Који тренутак посебно памтиш из одиграних мечева?
Памтим највише тренутак када смо победили Вождовац са 23:9. Моји родитељи су ме подржавали у тој утакмици. Први и последњи гол ја сам дао.

Да ли можда верујеш у то да ћеш једног дана постати наш најбољи рукометаш? Имаш ли поруку за читаоце?
Верујем да ћу постати најбољи рукометаш. Свима саветујем да се баве спортом и да верују да ће постићи успех.

Учешће наше школе у Јуниорској НБА – лиги Србије

Као и прошле године, мешовита кошаркашка екипа наше школе учествовала је на Јуниорском НБА - првенству. Организатори овог првенства у нашој земљи су Кошаркашки савез Србије и Америчка НБА - лига. Реч је о такмичењу мешовитих екипа под аутентичним називима познатих америчких кошаркашких клубова. У Србији ово је друга сезона овог такмичења, а утакмице су игране у школама у Београду, Нишу и Новом Саду. Дечаци и девојчице подељени су у 30 мешовитих екипа које играју у 6 конференција. Са наставником **Николом Поповићем**, тренером кошаркашке екипе наше школе, разговор је обавила наша новинарка и учесница овог истог првенства **Ива Керечки**.

Реците нам укратко нешто о учешћу наше школе у овогодишњој Јуниорској НБА-лиги и самим разултатима.

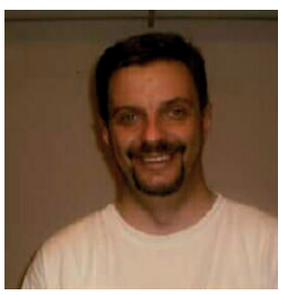

Ученици наше школе ове године су учествовали у Јуниорској НБА - лиги као тим **Детроит Пистонса**. Такмичење је започело 24. марта у сали наше школе. Прво подбацивење извео је наш трофејни кошаркаш и репрезентативац, такође бивши ученик наше школе, Новица Величковић. Играно је укупно осам кола, а наша екипа је такмичење завршила скором 4:4 и пласирала се у плеј-оф. Утисак је да смо могли више да постигнемо. Недостајало је мало спортске среће, али и залагања појединих играча.

Које су све школе са својим екипама гостовале код нас?

У нашој школи играли су учениции Основних школа "20. октобар", "Лазар Саватић", "Милош Црњански" и "Ђура Јакшић ". Са Звездаре то су биле две екипе, екипа наше школе и школе "Ћирило и Методије". После смо ми гостовали у све четири поменуте школе, а фајнал фор је одржан у спортском центру у Жаркову.

Кога бисте издвојили као најзаслужније играче?

Од најзаслужнијих играча поменуо бих пре свих Иву Керечки, али ту су и Филип Бурсаћ, Андрија Бујошевић Нађа Бугарић и Катарина Војводић. На самом фајнал фору Ива Кречки је у "Такмичењу вештина" освојила 3. место.

Имате ли неку поруку за читаоце нашег листа?

Порука за читаоце била би: бавите се спортом, пре свега због правилног телесног развоја, али и због дружења са вршњацима. Уколико сте у томе упорни, доћи ће и резултати.

Наставник Никола Поповић и учесници овогодишњег Јуниорског НБА- првенства

Деталь са утакмице, Андрија Бујошевић са лоптом

Ива Керечки у "Такмичењу вештина"

Један од најистакнутијих играча нашег мешовитог кошаркашког тима био је **Филип Бурсаћ**, ученик одељења 5/3. Ово су неки од његових утисака са одиграних мечева.

Да ли је такмичење било тешко и јеси ли задовољан својом игром?

Такмичење је било доста тешко јер је било много јаких екипа. Најбоље екипе против којих смо играли биле су Чикаго, Бостон и Кливленд. Што се мене тиче, нисам имао трему, цела екипа је била опуштена. Мислили смо да можемо да победимо и освојимо Јуниорску НБА - лигу. Такође, ја сам дао све од себе да победимо и освојимо лигу.

Који тренутак памтиш као посебан и ко је био твој најбољи саиграч?
Највише памтим утакмицу против Пејсерса, кад сам постигао 21 поен. (У просеку, "шутирао" сам 15 поена по утакмици). Мој најбољи саиграч била је Ива Керечки. Она се максимално трудила и борила за своју екипу и допринела је победама колико год је могла.

Имач ли свог кошаркашког идола и трениpаш ли за неки кошаркашки клуб?
Мој кошаркашки идол је Stephen Curry, а тренирам у "КК Црвена Звезда".

Колико често трениpаш и како организујеш своје време?
Тренирам пет пута недељно. Време ми је организовано по принципу "шта стигнем – стигнем".

Како изгледа један твој тренинг?
Прво се загревамо, затим вежбамо технику, а на крају играмо "Пет на пет".

Имаш ли поруку за наше читаоце за крај?
Порука би била: ко хоће да постане кошаркаш, мора да има јаку вољу и да се труди максимално.

Гимнастичка секција

Чланови Гимнастичке секције, коју води наставница **Зорица Бајкић**, ове школеске године такође су остварили запажене резултате на одржаним такмичењима. На градском такмичењу из гимнастике, одржаном 31. марта, **Маша Рашета** (6/4) освојила је 3. место у појединачној конкуренцији, док су **Ана Тодоровић** (7/8), **Ана Дамњановић** (8/3) и **Невена Пурић** (7/3) на истом такмичењу освојиле 2. место у екипној конкуренцији и пласирале се на међуокружно такмичње. У овом рангу такмичења одржаном у Новом Саду, у екипној конкуренцији освојено је 4. место. Са наставницом Зорицом Бајкић разговарала је **Анастасија Никачевић**.

Од када водите гимнастичку секцију и које све дисциплине обухватају такмичења на којима су учествовали наши ученици?

Гимнастичка секција у нашој школи постоји од раније, а ја је водим у последње две године.

Које све дисциплине су биле заступљене на одржаним такмичењима?

Деца се такмиче на укупно четири справе (састав на греди, састав на партеру, састав на разбоју и прескок преко козлића). Сви такмичари који учествују спремају све задатке на справама како би остварили што бољи укупни резултат. Свака справа посебно се оцењује.

Да ли сте задовољни условима за тренинг деце у нашој школи пошто је овај спорт по питању простора за тренинг и справа за вежбање захтевнији од осталих спортова?

Наша школа поседује све справе и реквизите који су довољни за реализацију програма Гимнастичке секције, као и наставе Физичког васпитања.

Јесте ли се надали овако добрим резултатима и шта бисте могли да нам кажете о успеху наших такмичара?

Задовољна сам резултатима, али се надам да ће током следеће школске године бити још више ученика заинтересованих за гимнастику и сама такмичења. Желим да похвалим све ученице које су ове године учествовале на такмичењу и остариле добре резултате на нивоу града, као и на међуокружном такмичењу у Новом Саду.

Како би гласила ваша порука за наше читаоце на крају овог интервјуа?

Било би лепо да се још више ученика заинтересује за овај спорт и постане члан Гимнастичке секције.

Поводом успеха наших гимнастичара, о утисцима са такмичења али и о самом бављењу гимнастиком , одлучили смо да разговарамо са **Невеном Пурић**, ученицом одељења **7/3**. Интервју је обавила, члан наше секције, **Теодора Бјелетић**.

Шта те је највише привукло гимнастици ?

Од малена сам волела да се превртем и изводим разне акробације, али нисам имала велику жељу да се бавим баш тим спортом све док нисам видела једну девојку која ме је подстакла и привукла лепоти тог спорта.

Колико се дуго бавиш гимнастиком и које си награде освојила?

Гимнастиком се бавим осам месеци , али сам јако брзо напредовала, па изгледа као да се бавим овим спортом годинама. Освојила сам једну награду за сада и наставићу да нижем успех .

Како изгледају твоје припреме за такмичење ?
Моје припреме за такмичење су веома напорне, али се сав труд на крају исплати. Гимнастика је спорт за који је потребно много труд, улагања и одрицања, а то је оно што ја волим .

Које су твоје омиљене справе и због чега?
У гимнастици постоје разне справе као што су: партер, греда и разбо. Моје омиљене справе су греда и разбој јер се на њима највише ризикује.

Какви су твоји планови за будућност ? Да ли имаш неку поруку за наше читаоце за крај ?

Тренутно, моји планови за будућност су да постанем боља од мог идола (најбоље гимнастичарке на свету) "Simone Biles", а моја порука за крај би била: Никад не одустај од својих снова!

Такмичење из атлетике

На Општинском такмичењу из атлетике одржаном у "Спортском центру Олимп" 27. и 28. априла, три ученице наше школе - Невена Пурић (7/3), Сања Глишић (7/6) и Доротеа Рашковић (5/5), освојиле су 1. место, изборивши тако пласман на градско такмичење, које је одржано на стадиону " Рајко Митић". На градском такмичењу нису освојена значајна места, али сам пласман на овај ранг такмичења, као и освојена три прва места на општинском нивоу такмичења, за нашу школу свакако представљају значајан успех.

Наставница Зорица Бајкић и атлетичарке наше школе

Кутак за најмлађе

Ученици нижих разреда учествовали су у бројним и занимљивим активносима у току другог полугодишта ове школске године. Једна од најзанимљивијих свакако је и посета **Београдској филхармонији**, где су имали прилике да се упознају са чарима и лепотом симфонијске музике, али и да сазнају нешто више о **Филхармонији** као значајној институцији нашег главног града и целе земље. О овом занимљивом догађају нешто више пренела нам је учитељица **Зорица Шкуртић**.

У марту су наши другаци посетили Београдску филхармонију. Концерт под називом "Путовања миша Мије" одвео их је на једно маштовито путовање по свету. Глумица Милена Моравчић је кроз стихове дочарала авантуре миша Мије у различитим европским земљама.

На забаван начин, захваљујући филхармоничарима, деца су имала прилику да упознају најпопуларније мелодије из Бизеове "Кармен", Бетовенових симфонија, Вердијевог "Риголета", али и Коњовићеве "Велике чочечке игре" и Христићеве "Грлице".
Писали смо по повратку своје утиске о доживљеном, а уз поздраве стигао је и позив из Филхармоније да учествујемо у наградном литерарном конкурсу. Наравно да ћемо се одазвати! Настављамо традицију, чекамо са нестрпљењем и следећи концерт!

На улазу у зграду Београдске Филхармоније; у сали Филхармоније

Ученици првих разреда посетили су тзв. Музеј хлеба у **Пећинцима**, надомак Београда, где су имали прилике да сазнају како изгледа пут настанка хлеба од пшенице па све до готовог производа у пекари. Фотографије испод сведоче о овој занимљивој посети.

Након посете Пећинцима, прваци су неко време провели и у сеоском домаћинству **Доњи Торник**, где су имали прилике да виде многе домаће животиње, али и да се поиграју са њима. Такође, били су у прилици да се послуже и домаћом, органском храном. Место њихове наредне посете била је **Засавица**, где су слушали предавање о природном резервату и животињским врстама заштићеним законом.

Деца која су изабрана да учествују у програму осликавања васкршњих јаја, 12. априла су посетила **Конак кнегиње Љубице** и тако били део манифестације под називом **"19. дечије васкршње чаролије 2017"**. Цела манифестација одигравала се под благослављом нашег патријарха, а осим деце из Београда, учествовала су и деца из Шапца, Ниша, Бања Луке и са Косова и Метохије.

11. маја у свечаној сали школе одржан је хуманитарни концерт. Повод је био прикупљање новца за двоје болесних ученика, којима је новац неопходан за лечење. Улазница за овај догађај била је уједно и прилог за њихово лечење. Велики удео у одржавању ове манифестацији имали су и ученици нижих разреда, чланови хора и рецитаторске секције.

12. маја у школи је одржана и манифестација '' Спортске игре младих''. Наша школа била је домаћин, а учествовала су деца и из других школа. Једна од најпопуларнијих такмичарских дисциплина била је игра '' Између две ватре ''.

Ученици првог и другог разреда у продуженом боравку, искористили су лепо време за штафетне игре и игре тражилице. Такмичили су се и у игри "Сади-вади" У овој занимљивој игри, деца су подељена у четири једнакобројне колоне - екипе. Испред сваке екипе исцртани су кругови. Први ученик из колоне у сваки круг ставља каменчић ("сади"), а затим наредни из колоне те каменчиће сакупља ("вади"). Победник је екипа која прва измења све чланове.

Ученици првог и другог разреда у продуженом боравку су играли игру "Нађи свој број". Услов да се такмиче и учествују у игри био је да донесу и предају једну бомбону. Правила игре су : Сваки ученик добија једну половину карте из шпила, док други ученик добија другу половину карте. Потребно је да се пар пронађе и споји. Важно је да се поклопе број и знак. Пар који се први споји је победник и добија већину предатих бомбона, као и "медаље". Друго и треће место освајају мање бомбона, али такође добијају медаље.

Победници овог занимљивог такмичења били су: 1. место Алекса Ерић 2/2 и Душан Марић 1/8; 2. место - Марија Јанковић 2/1 и Ања Живковић 1/7; 3. место - Нина Машовић 2/6 и Богдан Гојковић 1/2.

Ученици других разреда у периоду од 15. до 24. маја учествовали су у реализовању рекреативне наставе. Овог пута место њиховог боравка била је Соко Бања, тачније - хотел "Здравник". Од низа занимљивих активносзи које су имали, приказаћемо вам фотографије неких.

Испод водопада " Рипаљка "; прављење планине од песка

У посети сеоском домаћинству

У организацији Општине Звездра, у библиотеци "Бранко Миљковић", у мају месецу биће организована изложба под називом "Мој буква", на којој су учешће узели и ученици одељења **1/4** наше школе. Учећи слова, али и кроз часове Лепог писања, направили су свој одељенски **Буквар**, који је многе оставио без даха, па са правом очекују и неку од награда крајем маја месеца . Како све то изгледа и колико им је радости донело, можете видети на следећим фотографијама.

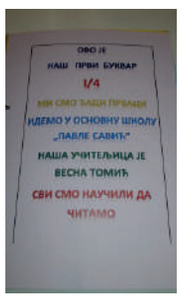

Наши најмлаши школарци посебно су били маштовити и вешти на часовима Ликовне културе, али и приликом украшавања паноа у својим учионицама. Теме су биле различите, а квалитет и вештина израде, као и обично, на врло високом нивоу.

Групни рад на часу Ликовне културе, тема: Пролеће; радови ученика учитељице Луције Еремије, од. 4/7

Честитке, ученици 1/6 ***Васкршњи пано – ученици 1/6*** ***Честитке, 1/5***

На часу Енглеског језика, код наставнице Данијеле Веселиновић, ученици нижих разреда направили су низ лепих и занимљивих радова. Ово су фотографије неких од њих.

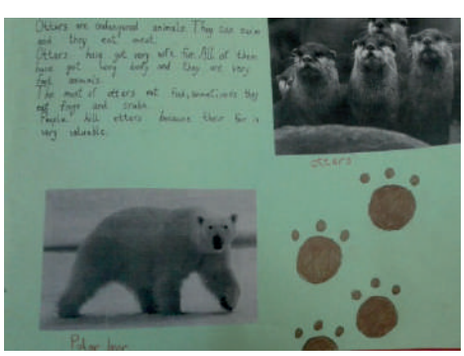

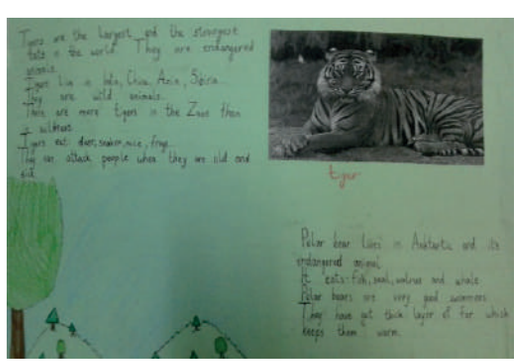

Теме радова*: Угрожене животиње, Храна која је добра за нас* и *Породица*

Слике – боје – облици

У оквиру **Дечије недеље** деца свих узраста наше школе узела су учешће на ликовном конкурсу **"Хоћу да се играм"**. На том конкурсу 1. место је освојио рад ученика **5/3 Филипа Димитријевића**, 3. место је заузела **Наталија Стошић** из **5/8**, а - међу млађима, **Максим Станивуковић** из **2/3** освојио је 2. место.

Филип Димитријевић 5/3

Максим Станивуковић 2/3

Од 10. до 14. октобра, на ликовној колонији у манастиру **Чокешина**, учествовале су две наше ученице, **Вера** и **Сара Јовановић** из одељења **7/3**. Њихов рад је био врло запажен, а посебне похвале је добила **Вера Јовановић**. Тема ове ликовне колоније била је: **Калиграфија и украс у српској средњовековној хришћанској уметности и књижевности.**

У манастиру " Чокешина "; рад Вере Јовановић

Крајем октобра чланови Ликовне секције, са још неким заинтересованим ученицима, посетили су Железнички музеј, са циљем да се упознају и мотивишу за учешће на ликовном конкурсу **"Железница очима деце"**. Конкуренција је била велика, са учешћем преко 800 ученика и њихових радова из целе Србије. У таквој конкуренцији, од 5 посланих радова непарне смене, рад ученице **6/7 Александре Зечевић** био је у најужем кругу за награду, али је - нажалост - није освојио.

Александра Зечевић, 6/7

Ања Стефановић, 6/7

Борис Донев, 5/1

На општинском конкурсу карикатуре **''Мали Пјер''**, 1. марта 2017. године, **Нађа Васиљевић**, ученица одељења **6/1**, освојила је 1. место.

Нађа Васиљевић и рад који је награђен 1. местом

На Општинском конкурсу **''Одшкрини врата прошлости...''** са темом **''Кључеви мога града''**, 19. априла 2017. године, **Вера Јовановић** , ученица одељења **7/3**, освојила је 1. место, а **Филип Телетин**, ученик истог одељења, посебну похвалу.

Филипа Телетин, 7/3 ***Вера Јовановић, 7/3***

Поред радова са учешћа на конкурсима, на часовима Ликовне културе, ученици виших разреда урадили су у разним ликовним техникама мноштво изузетних остварења. У овој рубрици приказаћемо још неке од њих.

Александра Зечевић, 6/7 ***Милица Бајчетић, 7/7***

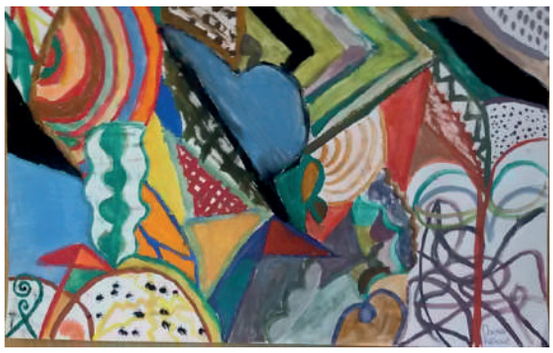
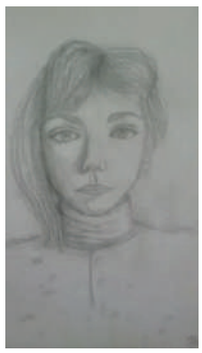

Топле и хладне боје; Милица Бајчетић – Аутопортрет

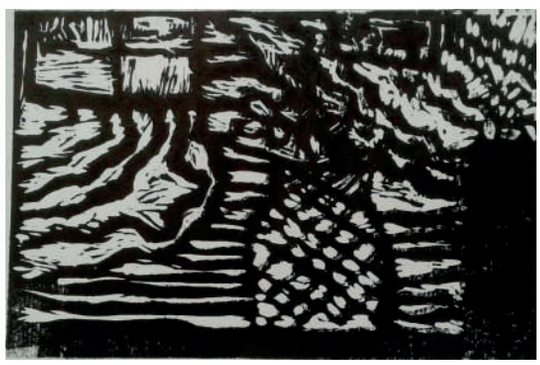

Аника Дракулић, 5/7 *Маша Мицуловић, 5/7* *Николина Гаврић, 5/7*

Корисни савети

О воћу и здравој исхрани

Родитељи нас увек терају да једемо воће,али нам никад нису објаснили зашто.
Ово је 5 разлога због којих треба јести воће!

1.ХИДРАТАЦИЈА!
Меко или тврдо, жуто или зелено...свако воће се састоји углавном од воде. С обзиром на то, људско тело чини 70 посто воде. Јасно вам је колико је важно за наше здравље да уносимо довољне количине течности. Свеже воће је један од најбољих извора воде, као и цеђено!

2.ХРАНА ЗА МОЗАК!
Ако се не можете сетити где сте оставили кључеве од стана, када је вашем најбољем другу рођендан и сл,свакодневно конзумирање најмање 200 грама воћа повољно ће утицати на вашу меморију. Воће спада у најбољу храну за мозак, показала су бројна истраживања!

3.ЗДРАВО ТЕЛО!

Захваљујући витаминима и минералима којев воће садржи, могло би се рећи да спада у природне лекове. Већ вам је познато да једна јабука дневно, на пример, чува наше зубе и десни и да побољшава имунитет. Цитрусно воће је посебно благотворно током зиме, захваљујући витамину Ц, који нас чува од прехладе и грипа, а бобичасто воће је извор гвожђа!

4.ЛЕПО ЛИЦЕ!

Воће је двоструки савезник наше лепоте - када га једемо и када га наносимо на кожу лица.Тако, на пример, флавуноид у грожђу чисти организам од токсина и повољно утиче на кожу. Маска од изгњечене лубенице даје влагу, а рендана јабука је одлична за масну кожу. Свако воће можете да "поделите" са својим лицем - мало грицкајте, мало стављајте на маску!

5.ЧУВА ОКОЛИНУ!

Риба је такође здрава,али и делфинима је потребна туњевина,а ђубре које настаје узгајањем животиња за људску исхрану,озбиљно штети нашој околини.Са воћем није тако - конзумирање јабука,грожђа,ананаса и других врста воћа, не ставља пред нас никакве етичке и еколошке недоумице!

Ана Вуксановић, 6/7

О ВИРТУЕЛНОМ И ДУХОВНОМ СВЕТУ

Изгледа да виртуелни свет постаје све присутнији у нашим животима, полако постаје реалнији од реалног света. Кад год нам се догоди нешто значајно у реалном свету, то као да се и није догодило уколико се не рефлектује и не потврди у виртуелном свету. Овакав, све израженији приступ ка стварности, са собом носи и многе последице.

Једна од тих последица тиче се нашег идентитета, онога ко смо ми. Виртуелни свет нам пружа безбројне могућности, кроз њега можемо да изразимо нашу слободу и креацију. Можемо да стварамо и коригујемо сопствени идентитет, да представимо оног идеалног себе, да представимо себе онаквим какви бисмо желели да будемо. Чињеница је да на социјалним мрежама већина себе представља у идеалном светлу. На први поглед ово делује потпуно безазлено и нормално, али управо ту се крије једна "зачкољица": ако се све више и више будемо поистовећивали са својим виртуелном идентитетом, то ће нам све теже бити да прихватимо свој реални идентитет. То неминовно води ка зависности и ропству од виртуелног и незадовољству својим реалним идентитетом. По учењу православних отаца пустињака, одбацивање лажних представа о себи један је од првих степана у приближавању Богу. Те лажне представе о нама стварају самољубље, а оно се сматра највећом духовном болешћу. Самољубље не само што ствара духовни немир и слепило, оно утиче на наш психички и друштвени живот. Што је најгоре од свега, уместо да себе видимо као непоновљиву децу Божију, ми себе идентификујемо са сликама на својим профилима.

Што се будемо више иденитификовали са виртуелним светом, то ћемо се више одвајати од реалног света и живота. Овај свет ће нам бивати све суровији и баналнији. Док играмо рецимо неку од онлајн – игрица, ми у потпуности улазимо у тај свет, у њему завршавамо мисије, прелазимо нивое, и остварујемо себе. Са друге стране, у реалном животу запостављамо свој духовни, психички, телесни и друштвени развој. Кроз виртуелно стварамо пријатељства, остварујемо односе са другим људима. У страху од реалности и других, полако се затварамо у себе. Постајемо неспособни за стварну заједницу у љубави и отворености према другим људима.

Из угла православне теологије, стварање виртуелног света је последица потискивања и одбацивања духовне дименизије овог света и ове реалности. Виртуелна реалност као продукт науке и технологије само је компензација за духовну димензију или извитоперена духовна димензија. Човек је створен да буде "сатворац" са Богом, да ствара и освећује овај свет. Да ли је виртуелни свет освећивање или обесмишљавање овог света? Сви хвалимо могућности и чудноватост виртуелног света, а има ли већег чуда од овог света у коме се налазимо и чији смо део, а који полако одбацујемо? Има ли боље конекције и билискости од духовне конекције и блискости међу нама у овом свету?

О ЕЛЕКТРОНСКОМ НАСИЉУ

По питању ове озбиљне и често помињане теме, као и због савета који би у време долазећег распуста могли да вам буду од користи, краћи разговор са једним од педагога наше школе **Словенком Симић**, обавила је члан наше новинарске секције **Ивана Дамјановић**.

Можете ли нешто више да нам кажете о електронском насиљу или тзв. дигиталном насиљу?

Да, дигитално насиље може да буде опасније од насиља које се дешава у реалном свету. Та врста насиља може да се врши било када и у било које време, са било ког места, чак и кад искључимо мобилни телефон или рачунар. Оно настаје и због тога што млади људи често нису ни свесни да својим понашањем повређују друге.

Скоро сва деца данас користе друштвене мреже. Шта нам ви препоручујете, на који начин и колико да их користимо?

Поштујте правило које се односи на сваки вид комуникације, а то је: не чините другима оно што не желите да и они вама чине. Понашајте се пристојно и културно када користите друштвене мреже. Добро размислите пре него што "постујете", "шерујете" или "твитујете" одређене садржаје. Непримерене и грубе поруке (речи) могу повредити некога, иако можда иза њих не стоји нужно лоша намера. На друштвеним мрежама не делите личне информације о себи, породици, пријатељима. Не проводите превише времена на друштвеним мрежама!

Постоји ли нешто што би била Ваша порука свим ученицима наше школе пред крај ове школске године?

Искористите распуст тако што шћете се лепо одморити и дружити по парковима, у реалном свету, а дигитална средства комуникације користите у сврху договора када, где и како ћете се стварно дружити. Ч9итајте што више, будите информисани, обазриви у новим ситуацијама, дружите се, уважавајте различитости једни код других и живите здраво.

Негујмо лепу реч

На следећих неколико страна приказаћемо неке од најлепших литерарних радова ученика наше школе. Захваљујемо се учитељицама и наставницима Српског језика који су нам проследили литерарне радове својих ученика.

Један дан на излету

25. априла смо ишли на наш први излет. Возили смо са аутобусом и уживали у путу. Прво смо посетили Музеј хлеба. Тамо су нас научили од којих житарица се добија брашно. То су пшеница и кукуруз. Први начин: добијања брашна је снажно ударање каменом. Други начин је млевење жита помоћу машине. На исти начин се добија брашно од кукуруза. После тога смо упознали животиње. Ту су били: једна овца Малиница, кокошке, петао, патка и један пас. После тога је уследило време за ручак и за игру. У Засавици смо слушали предавање на тему биљака и животиња. Након тога смо куповали сувенире и играли се на игралишту. На крају смо се попели на видиковац.

Марковић Тара 1/1

Један дан на излету

Био је леп и сунчан дан. Спремали смо се за одлазак на наш први излет са учитељицом у Музеј хлеба и Засавицу. Договор је био да се окупимо ујутро, у осам сати, у школи. Када смо се окупили, учитељица нас је одвела до аутобуса да се сместимо. Сви смо били узбуђени и са нестрпљењем чекали да аутобус крене.

Дошло је време поласка. Сви ученици су били на својим местима. После дужег путовања стигли смо у Засавицу. Изашли смо из аутобуса, оставили смо ранчеве на зидић и отишли на једну велику пољану да се играмо и одморимо.Ту смо појели нашу ужину.

После краћег времена, отишли смо у Музеј хлеба. Ту су нам показивали како се обрађивала земља, како су некада људи жели, какве облике и врсте хлеба су правили. Видели смо разне предмете, оруђе, машине. Научили смо како су некада људи млели брашно. После обиласка смо отишли на ручак у једно сеоско домаћинство.
Поред куће где смо ручали, налази се двориште са домаћим животињама. Ту су се шетале гуске, кокошке...
Касније смо ишли на Видиковац одакле смо могли да видимо цело место. Ту нас је дочекао један човек који нам је причао о животињама.
Дошло је време за повратак кући. Лепо смо се дружили и много тога научили.

Тара Петровић, 1/1

Тешко летње поподне

Тог летњег поподнева сам отишао са другарима на плажу.

Благи таласи тиркизног мора су нас призивали к себи.У даљини се зачула грмљавина која није слутила на добро. За трен ока су плаветнило неба прекрили сиви облаци сакривајући бојажљиво сунце. Ветар је бивао све снажнији, а таласи све већи. Крупне кишне капи су се придружиле раздраганим таласима у овом необичном летњем дану. Срећом, успели смо се сакрити у великој шупљини старе стене. Грмело је, севало,тукло на све стране... а онда је настала тишина.Промоливши главе, видели смо како сунчеви зраци падају по површини тог прелепог плаветног тепиха испраћајући сиве облаке. Снажни ветар и велике таласе заменила је лепота разнобојне дуге.

Допливали смо до обале срећни што можемо наставити наше дружење кроз игре у води.

Михајло Ђурђевић, 5/5

Тешки летњи дан

Летње јутро је мени најлепше у току године.

Сунце је тек изашло иза брда, и као да ми куца на прозор и каже: „Устај, нови дан је пред тобом“. Његови зраци греју нашу велику црвену кућу. Продиру кроз сваки прозор и греју наша зајапурена лица. Чујем зечеве како са својим флашицама лупају о дрвене кавезе, то значи да су гладни и жедни па се једва померају од врућине. Лети увек доручкујемо напољу, на доњој тераси, која се налази испред дворишта. У дворишту лежи моја куца и спава чврстим сном. Тује, које су пре неколико дана биле посађене, сада имају гранчице опале од суше. Трава је спарушена и у њој нема ниједне бубице. Земља пуца од врућине. Барице које су остале после летње кише, скроз су се осушиле и нестале. Људи који крећу на посао већ су уморни, а враћају се кући знојави и исцрпљени. У неким двориштима су поставили велике плаве и дубоке базене у којима се деца брчкају. Земљани путеви су пуни рупа и прашине. На њивама са пшеницом виде се како вране једу семена, црве и разне друге бубице. Вече је, сунце је зашло иза брда и мало је хладније. Изнад наших кућа лети авион који прска против комараца. Комараца има мало мање али су још увек праве мале напасти које све нервирају. Напољу више нема никога.

Сви причају како је тежак летњи дан најгори, али за мене он је најлепши у току године јер напољу увек завлада тишина.

Спасојевић Нађа 5/3

Тешки летњи дан

Штала је обасјана поподневним сунцем. Напољу је вруће, ваздух је густ и оморина је.

У углу стоји слама, а суве влати се још више исушују. Пилићи су се сакрили у кокошињац, у један леп, мали хлад. Коњи и краве шћућурили су се у углове просторија. Чак су и раздрагане овчице ушле за мајком у шталу. До тада увек су се весело играле на сунцу. То показује како је тога дана заиста било. Подне је било сурово и љуто за све. Људи су стали са пословима и ушли у куће да се одморе. Хладне лимунаде постајале су вреле, а цвеће се затварало под зрацима сунца. Кренуло је да се суши. Мали мрави брзо су кренули у мравињак. Остале бубе налазиле су уточиште испод влати траве. Хлад је био мали, али довољан за једну бубу. Пре оморине зечеви су грицкали разно баштенско поврће, а сада су журно скакутали до најближег багремовог дрвета и малих зечијих рупа.

Дан је постајао све дужи, а оморини се ближио крај. У једном тренутку ветар је запевао и дан је наставио својим нормалним током.

Јана Пантовић 5/3

Љубавна бајка

Некада давно,у једној далекој земљи живео је један сиромашан човек, који је имао две прелепе кћери. Девојке су биле добре и вредне. Али, како уз сиромаштво увек дође још једна мука - једна од кћери се разболи. Шта све јадан човек и његова друга кћер нису чинили не би ли она оздравила, али ништа није помогло. Једног дана, поред њихове колибице пролазила је зла, ружна вештица. Отац помисли да би можда она могла да помогне његовом детету, па је и упита за помоћ.

,,Могу'', рече вештица ,,али у замену за то мораш ми дати своју другу кћер!''.

Очајни човек није знао шта да ради!? Како из срца истргнути једно дете? Таман када је хтео да одбије, његова здрава кћер, која је све чула, рече да се слаже. Узалуд ју је отац молио и преклињао да не иде, она је само рекла да је сада најбитнији живот њене сестре, и да за њу не брине. Тог момента се пред њима створила велика, златокрила птица, која је њу и вештицу понела у непознато. Њен отац се вратио у кућу и, гле чуда - болесна кћер је оздравила и дочекала га на вратима. Велика срећа због тога била је угушена тугом и бригом за ћерком и сестром.

Вештица је живела у ружној, великој кући. Кућа је била пуна разних животиња које су се брзо навикле на доброту лепе девојке. Вештица је терала девојку да ради разне тешке послове. Све је радила ћутке, бринула се о животињама, а снагу за све то јој је давала помисао да је њена сестра сада здрава. Једног дана, док је по шуми сакупљала дрва, поред ње је пролетео чопор паса и пуно коњаника које је предводио један прелепи младић. Иако га је видела само на тренутак, девојка није могла да избаци његову лепоту из главе. Зато је сваког дана одлазила на исто место у нади да ће га срести. Опет је једног дана пројурио поред ње, не приметивши је. Девојци је сада снагу давала нада да ће поново срести непознатог младића. Трпела је малтретирања зле вештице. Осећања која су се у њој будила, давала су јој наду да ће и вештици и њеним мукама доћи крај. А онда, једног дана, док је према кући носила тешке судове пуне воде, изненада се испред ње створио коњаник. Уплашена девојка је пала на земљу. Коњаник је хитро сјахао. Један поглед на прелепе очи младе девојке у ритама оставио је младића без даха. Био је то млади кравељић и била је то љубав на први поглед, обострана. Наравно, венчали су се. Вештица је протерана, а прелепа невеста је оца и сестру довела да живе у најлепши дворац на свету. Били су омиљени у целом краљевству и живели су срећно и дуговечно.

Ана Гојковић 5/2

Бајка о...

Живела једном једна ружна и зла принцеза. Нико је није волео па није имала ни пријатеље са којима би се дружила. Зато је била стално усамљена и несрећна. Када би шетала по врту око дворца, пратило би је само њено кученце, иако га је она стално грдила и тукла. Видевши како је рђава, Добра Вила одлучи да јој помогне да се промени. Док је једнога јутра принцеза брала цвеће и бесно га потом бацала иза себе, она се изненада појави пред њом и тихо рече: “Видим, млада принцезо, да си зле воље, па бих хтела да ти помогнем. Учинићу те прелепом и веселом девојком, али заузврат обећај да ћеш ми испунити три жеље” , рече Добра Вила. “Хоћу, Добра Вило, само реци!“, узвикну принцеза. “Ево“, настави Вила, “прва жеља ми је да нахраниш сиромаха, друга да поклониш своју хаљину некој сиротици и трећа да никада не слажеш“, рече јој Добра Вила. “Шта има лакше од тога! “, насмеја се принцеза и истог момента заборави на све три жеље. Вила махну штапићем и принцеза се претвори у лепотицу.

Трећег дана од њиховог сусрета Вила одлучи да испита принцезу - претвори се у сиромаха и покуца принцези на врата. "Добра госпо, уморан сам и гладан. Можеш ли ми дати макар корицу хлеба?", замоли просјак тихим гласом. "Бежи одатле, одвратна скитницо" , повика принцеза, "и да те више никада нисам видела да се моташ овуда!" После неколико дана Вила се претвори у сироту девојку у поцепаној хаљини и појави се у принцезином врту. "Лепа принцезо" , запита девојка, "би ли ми поклонила неку од твојих хаљина,сигурно их имаш много? " "Како смеш тако нешто и да помислиш? ", изгрди је љутито принцеза. "Безобразнице једна! ", викну и нахушка пса на девојку, те она једва побеже.

Следећег дана Добра Вила посети принцезу и рече јој: "Чула сам да ниси нахранила сиромаха, нити дала хаљину сиротој девојци како си ми обећала, значи, заборавила си на оно што ми дугујеш? ", упита је Добра Вила. "Не, Добра Вило, све сам учинила како си ми рекла! " , слага принцеза. "Тако, значи, ни трећу жељу ми ниси испунила, јер ме лажеш, незахвалнице! ", узвикну Вила, махну чаробним штапићем и претвори принцезу у дрво, а затим нестаде.

Недуго затим туда прође млади дрвосеча који је пошао у шуму да насече дрва за зиму. Видевши велико и лепо дрво, застаде, осмотри га и помисли: "Ово је баш онакво какво тражим, велико и јако". Замахну секиром, али у том тренутку помисли: "Штета је посећи овако велико и лепо дрво. Колико ли му је само година требало да порасте овако лепо и снажно и да краси ову пољану? Скратићу му само гране". У том се појави Добра Вила и претвори дрво у принцезу, па јој рече: "Ево, принцезо, дарујем ти овог младића за мужа! Само те његова доброта може променити!". Принцеза горко заплака и обећа да више никада неће бити зла.

Нина Ђурић 6/6

Моја аутобиографија

А мама каже да ју је моја доброта преварила, јер да је Петра била прво дете, друго не би ни имали.

Родила сам се 4. марта 2004. године у Београду. Како су ми причали, најсмешнији догађај био је при изласку из породилишта. Када су ме извели из породилишта, на улазу су стајали Роми са мноштвом инструмената. Почели су да певају: “ Родио се син, мали господин…” Мој тата им је у том тренутку рекао да је ипак ћерка, али су они у делићу секунде већ имали наставак: ”Желео си сина, добио си ћер…” На сав тај урнебесни наступ појављује се моја баба Вера. Моји родитељи је нису ни препознали док им се она није јавила. То је било само због тога што је моја баба обукла мајицу црне боје са мртвачким главама, на којој је писало: ”IRON MAIDEN.” Моја мама јој се насмејала и питала је ”Зашто баш ту мајицу?”, а она јој је одговорила да ју је нашла у дедином орману журећи да стигне на време. На основу овог догађаја можемо закључити зашто сам ја овако блесава, весела и забавна. Што је најлепше, такву сам себи другарицу и нашла. Мила је живела у истој згради као и ја. Живеле смо заједно шест година и заједно провеле најлепше тренутке. Заједно смо прскале прозоре супом, играле и плесале у сукњицама које нам је шила њена баба. Сећам се чак и оне зиме кад наше маме нису могле да нас смире да останемо на санкама па су нас привезале дебелим канапом од ролетне за њих. Било је тесно али и врло забавно кад смо се на крају преврнуле и остале забијених глава у снегу. Баш сам волела да се дружим са њом, а дружимо се и даље.

Већину детињства провела сам у Ваљеву код своје баке, деке, прадеде, прабабе, ујке и ујне. Да, било је њих доста. Свако ми је на свој начин улепшао детињство, али је највећи утисак на мене оставио деда Лале који више није са нама. Свако јутро ме је питао да ли желим црну или белу крем - бананицу. Он ми је чак био рођени брат кога немам. Много сам волела да га плашим док је гледао телевизор на његовој чувеној фотељи на којој је кључем за шупу урезао моје име. Баба Вера и деда Владан су ме стално водили у град на аутиће јер су знали да сам то највише волела. После свега тога родила се моја сестра Петра. И даље имам трауме. Нисам познавала ни једно створење које је имало ткаве гласне жице, нити су наши пријатељи а камоли комшије из зграде. Комшије су често сврађале да питају је ли све у реду. Ипак, док је мама кувала у кухињи а Петра плакала у дневној соби, волела сам да јој прићем и да јој моју играчку - фен уперим ка лицу, надајући се да ће тако стварно престати да плаче. Наравно, њу ћу увек волети каква год да је и колико год гласно да плаче. Са неке стране, и она ми је најбоља другарица на коју увек рачунам и са којом у тајности правим шаторе у кући, без знања родитеља.

Наш живот, тј. детињство, улепшавају и чине веселијим они најдражи и најближи нама.

Нађа Васиљевић 6/1

Уметност и воља за отпором побеђују свако зло, па чак и саму смрт

Свима је позната чињеница да уметност оплемењује наш живот. Онај ко успе да дохвати нити лепоте неког дела, ко успе да продре у суштину уметничког израза, успео је да доспе у срж онога што се зове лепота живљења.

Од свог постанка човек је тежио ка стварању уметности. Цртежи на стенама пећина, ископине разних предмета насталих вајањем, грађевине изузетне архитектуре, накит врхунског дизајна, говоре у прилог тој чињеници. Ратови, гладовања, болести, сва страдања, али и успеси - победе, прославе, срећа, остали су забележени тим делима, да сведоче о једној епохи и времену све до данашњих дана. Како се човек усавршавао, тако је и уметност добијала другачије, нове облике. И какав год да је био нови живот и нови стадијум у развоју људске цивилизације, човек је имао потребу да ствара ону исконску потребу да сваки осећај изнутра или споља, ма какав год био, овековечи на платну, скулптури или књизи. Стално се питам зашто је то тако? Да ли је то зато што уметност ослобађа и оплемењује сваку емоцију? Да ли је то стална људска потреба да човек остави траг иза себе који ће сведочити о нама и о времену нашег постојања. Говорила су дела о ратовима, победама и поразима, о издајству и родољубљу, о лепоти жене и природе , о херојству и јунаштву, о породици, мајци, о мушкарцу као јунаки и ослонцу, о богатству, али и раднику, глади и сиромаштву, о сваком сегменту живота и постојања. И њих

ништа не може да уништи, па чак ни време, ни смрт. Они су створени да пркосе времену, пролазности и изумирању. Историја се може прекрајати у зависности од тога ко је победник. Зато и често остајемо збуњени неком новом истином. Али, оно што је створио човечији ум и рука, нико не може променити. Савршенство се не може покварити. Моје омиљено дело је Мона Лиза. Ко може променити или покварити њен осмех? Нико, ни време, ни злотвор! Зато је уметност вечна и једина истина о свакој људској епохи.

И треба знати да једно уметничко дело није само комбинација боја и речи, уметничког ковитлања и израза. Оно је потпуно као ми, коме је дело намењено. Нама остаје да успемо да продремо у његову суштину, доживимо ту лепоту и схватимо, често, скривену поруку коју нам уметник шаље и пренесемо је даље, кроз генерације и време, до вечности!

Ана Гојковић 6/2

Како сам добио име

Зовем се Јеврем, Јеврем Димитријевић. Имам дванаест година, шести сам разред. Од хиљаду и пет стотина ђака моје школе, ја сам једини Јеврем и то ми се баш допада.

Авантура коју ћу вам испричати почиње једног сунчаног дана. Био сам на летњем распусту и размишљао како да испуним слободно време. Мама је ушла у собу и рекла ми да се спремим. И тада је све почело.

Мама ме је прво одвела у Господар Јевремову улицу. То је улица на Дорћолу, старом делу Београда, са приземним кућама, лепим фасадама и понеком вишеспратницом. Мене је занимало ко је био Јеврем. Мама ми је тада причала да је то Јеврем Обреновић, брат Милоша Обреновића. Осим у Београду улица са истим именом постоји и у Шапцу. Он је био кнез Шабачке нахије и најзаслужнији је што се Шабац називао „малим Паризом“. Био је веома напредних схватања. Први клавир у Србију донео је Јеврем Обреновић, жичани кревет такође. изградио је и конак са дивном библиотеком.

Затим смо отишли у ботаничку башту. То је диван простор са пуно биљака и дрвећа који је основао Јосиф Панчић, наш познати ботаничар. Тамо сам сазнао да се ова башта зове „Јевремовац“. Био сам радознао и желео да сазнам како је добила то име. Па овако: краљ Милан Обреновић је 1889. године поклонио Великој школи своје имање наслеђено од деде, Јеврема Обреновића. Једини услов је био да се башта назове по његовом деди.

У Београду постоји ресторан који се зове „Јеврем“, али нисам био тамо. Постоји и музеј „Дом Јеврема Грујића“, али то смо оставили за неку нову авантуру.

Схватио сам да постоје у нашој прошлости важни људи који су се звали као ја и да су добро чинили за нашу земљу. Волео бих да и ја будем упамћен по нечему кад већ имам за данашње време ретко име.

Јеврем Димитријевић 6/3

Шта замерам одраслима

Одрасли... откако су постојали, представљали су искуснија, мудрија бића од деце, некога чија је реч и одлука коначна. Ја сам се, међутим, увек питала где је граница између детета и одрасле особе. Када неко постаје то „мудрије, искусније“ биће? Неко каже да је то само стање ума. Неко сматра да је то када се запослиш, порастеш и „станеш на своје ноге“. Међутим, ја сматрам да неко постаје одрастао када престане да сања и јури истинску срећу и на томе им највише замерам.

Сваки узраст носи своје обавезе, било да је то посао, образовање, па чак и вртић за неке. Често се те обавезе надовезују једне на друге, гомилају се годинама и оставе човека са све мање времена за себе и своје ближње. Проблем настаје када су то свакодневне обавезе које човек није желео, нити им се надао. Када човек у животу ради оно чему се није надао, незадовољан је, без жеље да то исправи. Тада већина људи прибегава неморалним поступцима и уместо да трагају за срећом и својим циљевима, троше време на небитне ствари. Примера у човечанству има више него што се може избројати. Одрасли често „јуре“ за новцем и статусом и у том

процесу уништавају једни друге. Међутим, новца никад није довољно, а статус увек може бити и виши. Време потрошено на те недостижне, искварене циљеве је време које се могло потрошити на пријатеље, породицу или за сопствена интересовања. Одрасли, за разлику од деце, престају да сањају и да се надају, као да леђо прихватају да живе у тешком свету који је пун песимизма, али не схватају да само они могу да га промене.

Волела бих да могу да кажем да ја нећу бити таква, да нећу одрасти, престати да сањам о сопственој продавници и стану у Паризу и да нећу почети да јурим за небитним, за разлику од многих одраслих. Искрено, не верујем да ће бити тако. Мислим да ћу бити баш као и они, ма колико им замерала. Једном су и они били деца, оптимистична у својим мислима о будућности, која су замерала одраслима. Никад се не зна, али у сваком случају, мислим да имам среће што сам ја још увек једно дете које сада пише састав о томе шта замера одраслима.

Катарина Јелача VIII$_7$

Шарене стране

У овм броју нажег листа, Шарене стране одлучили смо да посветимо занимљивом и лакшем учењу страних језика, енглеског и немачког. Занимљива поређења речи, укрштенице и асоцијације, пажљиво су изабрале наставнице енглеског и немачког језика, Ана Рељић и Драгана Павловић, као и њихови вредни ученици.

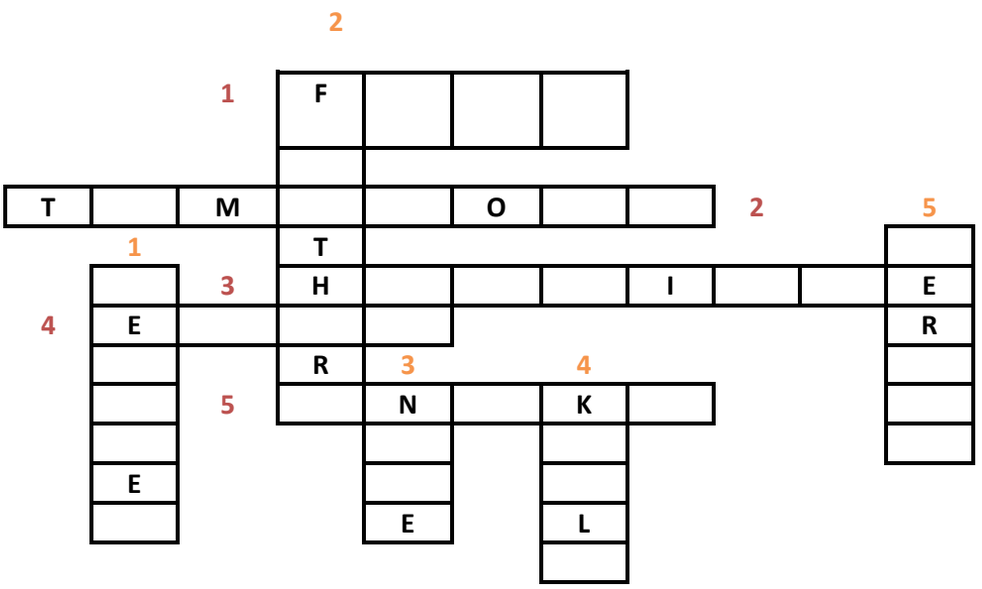

1. It lives in water
2. It’ s a vegetable and it’ s red
3. Not lovely
4. They can be green, blue, brown, and black. They are on our face.
5. It hasn’t got legs and arms. It is an animal.

1. It’ s a fruit and it is orange.
2. Birds have got that.
3. It’ s on our face, we smell with it.
4. It has got fur and pouch and it’ s anexotic animal
5. We eat it in the morning with milk

(аутор: ***Миа Мишковић 3/8***)

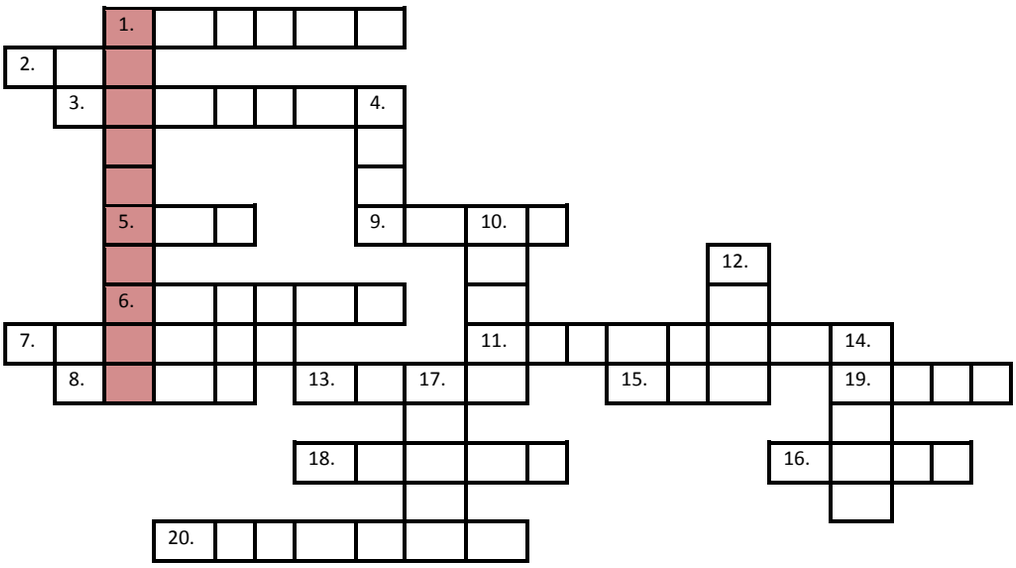

1. паук
2. шешир
3. поклон
4. реп
5. кревет
6. зец
7. папагај
8. очи
8. очи
9. лампа
10.уста
11. Парадајз
12. Жаба
13. риба
14. Кошуља
15. Пас
16. дрво
17. змија
18. столица
19. коса
20. наочаре

(Аутор: ***Тара Панчић, 3/2***)

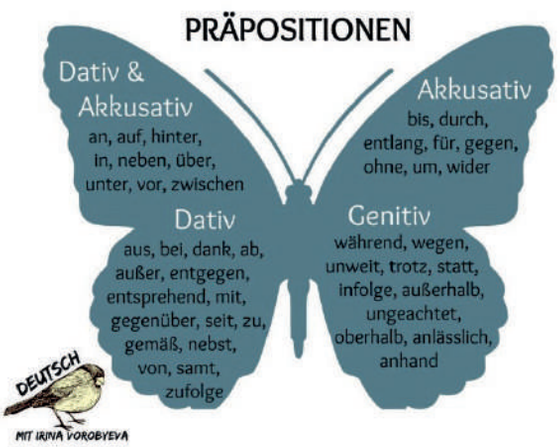

Frühling

5. Im März oder April kommt der ....

3. Es ... oft.

1. Die ... scheint.

2. Morgens singen die...

9. Den .... kann man in den Schrank hängen.

4. Man kann im ... arbeiten.

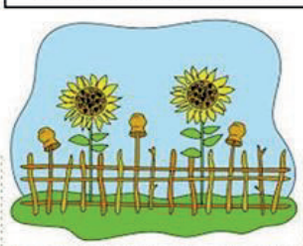

8. Die Menschen gehen im... spazieren.

10. Im Garten blühen viele schöne...

7. Die Menschen können...

6. ... sind typische Frühlingsblumen.

iSLCollective.com

Успеси наше школе

У овој рубрици објавићемо резултате са **републичких такмичења**, у којима су учествовали ученици наше школе или чланови школских тимова и секција у току другог полугодишта школске 2016/2017. године. Списак успеха направљен је на основу података који су нам били доступни до закључивања овог броја нашег часописа. Резултати нижих рангова такмишења, градског, општинског и школског, могу се прочитати на страницама сајта наше школе.

Републичка такмичења:

Књижевна олимпијада:

- **Маја Маљковић** 7 / 3, 2. место, наставник: Ивана Перић
- **Ирена Савић** 7/8, 3. место; наставник: Данијела Живковић

Републичко такмичење из **Историје**:

- **Маја Маљковић** 7 /3, 1. место; наставник: Никола Топаловић
- **Даниловић Александар** 8 – 5, 2. место; наставник: Никола Топаловић
- **Недић Немања** 7 /1, 3. место; наставник: Никола Топаловић,

Републичко такмичење из **Географије**:

- **Немања Недић**, 7/1, похвала; наставник: Сања Стојановић
- **Маја Маљковић**, 7/3, похвала; наставник: Сања Стојановић
- **Милица Крунић**, 7/3, похвала; наставник: Сања Стојановић
- **Ана Дамњановић**, 8/3, похвала; наставник: Гордана Миљушевић

Републичо такмичење из **Хемије**:

- **Маја Маљковић** , 7/3, 1.место; наставник: Александар Вијатов

Републичко такмичење из **Биологије**:

- **Александар Даниловић**, 8/5, похвала; наставник: Јелена Стефановић

Републичко такмичење из **Физике**:

- Маја Маљковић, 7/3, 2. место; наставник: Драгослава Јекић

Републичко такмичење из **Математике**:

- **Мина Ђокић**, 6/3, 3. место; наставник: Оливера Видојевић

- Лингвистичка секција наше школе, на челу са наставницама Весном Дукић и Сандром Ристивојевић, освојила је 1. место на републичком такмичењу.
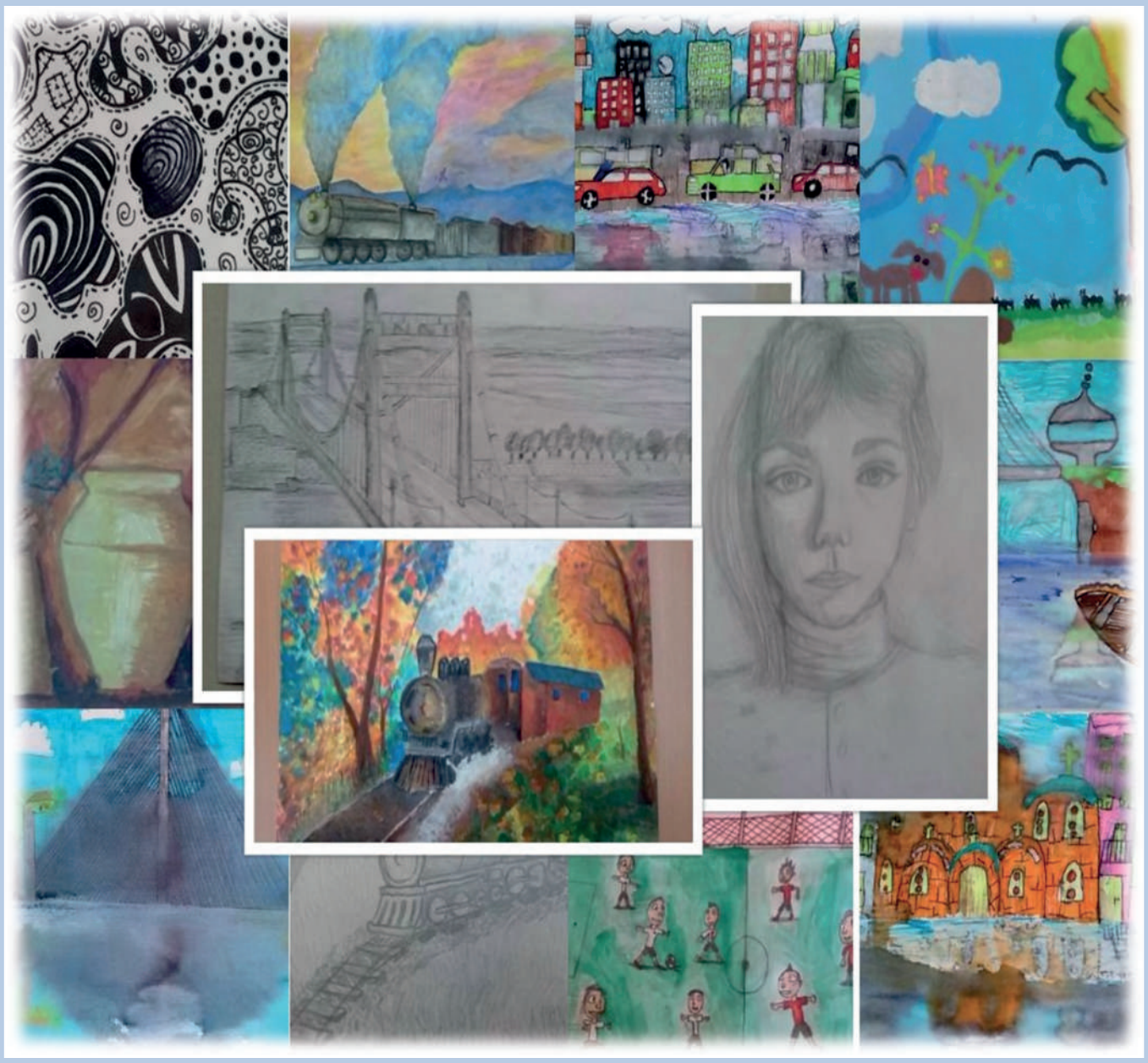
- **Школски часопис „Под плавим кровом“**, који уређују ученици – чланови **Новинарске секције** са наставником Миланом Новаковићем, освојио је 3. место на републичком такмичењу.